

1

ลำน้แห่งอดีตกาล

จะมีก็คนที่เข้าถึงความโคตรเดียวลึกซึ้ง กระทั่งบอกตัวเองให้เชื่อ จนสนิทใจว่าตนมิได้อยู่คนเดียว ขณะเงยหน้ามองท้องฟ้าอันมีคมิอยู่ได้ คงจันทรกระจ่างแค่เพียงผู้เดียว

ดวงจันทรกระจ่างบนฟ้าสูงและเงาวัวเหวบนพื้น เป็นเพื่อน เป็นความอบอุ่น เป็นความคุ้นเคย แต่ข้ากลับไม่อาจไขว่คว้า ไม่อาจตะเกียกตะกายขึ้นไปเคียงคู่กับจันทรรา แม้มีอำนาจล้นฟ้าอยู่ในมือ หากไม่อาจทำตามความปรารถนาของคนได้แล้วจะมีประโยชน์อันใดเล่า

ใครกันหนอจะสามารถตอบคำถามนี้ของข้าได้...

"นายท่าน..."

คำเรียกขานอันคุ้นเคยของผู้เป็นสหายตลอดกาลเพียงหนึ่งเดียว ทำให้ข้าละสายตาจากดวงจันทรอันคงามบนท้องนภา หันไปมองเจ้าของร่างสูงในอาภรณ์สีคำสนิที่เดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า

"มีอะไรหรือเห่าฟ้า"

สุนัขเทพในร่างมนุษย์ สหายผู้ซื่อสัตย์ก้มศีรษะแสดงความเคารพ พลางกล่าวตอบ

"เขียนเชิงเขียว¹ หยางหลงและไปเสี่ยวโก่ว มาขอพบ...นายท่าน"

ข้าหม่อมมองท้องฟ้ามีครีမ်เพื่อหยุดคิดเล็กน้อย ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้เห่าฟ้าออกไปเชิญสองเขียนนักรบเข้ามายังตำหนักชื่อจี๋ ตำหนักส่วนตัวอันเงียบเหงาและเยือกเย็นนี้

นับเป็นเวลาเนิ่นนานเหลือเกินแล้วที่ไม่มีผู้ใดมาเยือนสถานที่แห่งนี้ โดยเฉพาะเขียนเชิงเขียวทั้งสิบสอง แม้จะนับได้ว่ารู้จักสนิทสนมกันมานานนับพันปี ซ้ำยังเป็นเขียนในความดูแลของข้า แต่ด้วยภาระหน้าที่ของพวกเขาซึ่งมีมากมายล้นมืออีกทั้งด้วยเหตุผลอีกนานัปการ ทำให้ไม่ได้พบหน้ากันมานาน เหตุใดวันนี้จึงมาเยือนตำหนักของข้าได้นั้นยังคงเป็นปริศนา ซึ่งมีเพียงผู้มาเยือนเท่านั้นที่จะไขข้อข้องใจเหล่านี้ได้

"เออร์หลง! ไม่ได้เจอกันนาน เจ้าสหายคิหรือ"

เจ้าของเสียงทุ้มกังวานเรียกขานนามข้าห้วนๆ ตามด้วยฝ่ามือหนักๆ ตบลงหัวไหล่ ใบหน้าคมเข้มและดวงตาทรงอำนาจที่ปรากฏแก่สายตาข้านั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหยางหลง จ้าวมังกรผู้เข้มแข็งและห้าวหาญที่สุดในบรรดาเขียนสิบสองนักรบ

"หยางหลง เหตุใดท่านจึงเรียกขานท่านเทพเออร์หลงด้วยวาจาเช่นนั้น ไม่สมควรเลย" น้ำเสียงอ่อนหวานเจือแววคำหึงแทรก ขณะที่นางผินใบหน้านางงามไปส่งสายตาคุนคุนข้างกาย เป็นไปเสี่ยวโก่ว นางเขียนผู้นำผู้ครองตำแหน่งหนึ่งในนักรบทั้งสิบสองเช่นเดียวกัน นางถอนใจเล็กน้อย ก่อนจะหันมาก้มหัวคารวะข้าด้วยท่าทีนอบน้อม ในขณะที่หยางหลงลอบลอบตา ทำให้ข้าซึ่งมองเห็นสีหน้าของเขาเข้าถึงกับเปลอหลุกหัวเราะเบาๆ

"ไม่ต้องเกรงใจ เคยทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้นเถอะ"

ข้าพยายามรักษาน้ำเสียงให้เรียบนิ่งอย่างที่เคย ความรู้สึกแปลกประหลาดเข้าโจมตีไม่ทันได้ตั้งตัว เมื่อเพิ่งรู้ว่าตนเองนั้นไม่ได้แย้มรอยยิ้ม

¹ สิบสองนักรบ

เช่นนี้กับผู้ใดมาเป็นนานแล้ว ข้ายังไม่มีผู้ใดเอ่ยทักทายข้าด้วยท่าที่เฉกเช่นมิตรสหายคั่งที่หยางหลงกระทำกันนับได้เป็นเวลาเกือบเท่ากัน

กาลเวลาเปลี่ยนแปลงเข้าไปมากมาย จนเมื่อสหายเก่าเหล่านั้นมาเยี่ยมเยียน จึงได้ปลุกเอาตัวคนในอดีตขึ้นมาโดยที่ข้าเองก็แทบไม่ทันคาดถึง ทำให้รู้สึกตกใจไม่น้อย

"ความจริงก็ไม่ใช่ว่าข้าไม่ให้เกียรติเขา ข้าเรียกเขาเอ๋อร์หลาง ก็ถูกแล้วนี่"

ข้ามองสีหน้ากวนโศกของสหายของหยางหลงแล้วทำได้เพียงลอบยิ้ม สิ่งที่เขาเหล่านั้นถูกต้อง นามเอ๋อร์หลาง เดิมก็คือชื่อรองของข้าในฐานะที่ถือกำเนิดเป็นบุตรคนรองของตระกูลหยางอยู่แล้ว จึงนับว่าไม่ผิดอันใด หากเขาจะเรียกขานข้าเช่นนั้น

"ข้าไม่ยากต่อความเล่นคำกับท่าน วันนี้เรามาเยี่ยมเยียนท่านเทพเอ๋อร์หลาง อย่าทำให้เสียบรรยากาศหน่อยเลย" ไปเสียว่ากล่าวลางมองค้อนมังกรทองข้างกายด้วยสีหน้าเอาเรื่อง ทั้งๆ ที่ปากเพียงบอกไปว่าไม่ยากต่อความ ทำให้ข้าอดนึกย้อนถึงบรรยากาศแต่เก่าก่อน เมื่อครั้งที่เหล่าเซียนเชิงเขียวยังเป็นเพียงสรรพสัตว์ที่ถูกคัดเลือกมาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ตัวแทน รวมถึงเผ่าคุณแลการโคจรของดวงดาวแห่งจักรราศีไม่ได้

เวลานั้นพวกเขายังไม่ได้เป็นเซียนเต็มตัว *อวี๋หวงคำคี*² ผู้เป็นใหญ่แห่งแดนสวรรค์จึงได้มอบให้ข้าส่งสอนอบรมก่อนจะส่งไปประจำกลุ่มดาวยังสุดขอบจักรวาลอันห่างไกล ช่วงเวลานั้นก็เป็นคั่งเช่นตอนนี้ไม่มีผิด ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่ข้าลืมนึกถึงช่วงเวลาแห่งความสุขที่ได้อยู่กับพวกเขาไป

"เอเลาะๆ วันนี้ก็อย่างไรถึงได้เจียดเวลามาทหาข้าได้ หลายร้อยปีแล้วที่พวกเจ้าแทบไม่มีเวลาปลีกตัวไปที่ใดเลยไม่ใช่หรือ"

เดิมทีเซียนเชิงเขียวทั้งสิบสองไม่ได้มีหน้าที่อะไรมากนัก นอกจาก

² สมเด็จพระจักรพรรดิหยกหรือเจ็กเซียนฮ่องเต้ (สำเนียงแต้จิ๋วฮกเกี้ยน) นิยมเรียกสั้นๆ ว่า 'อวี๋คี' ในสำเนียงจีนกลาง

เผ่าคุณแลประจำกลุ่มดาวต่างๆ พัทธกษัตริย์ควบคุมการเคลื่อนคล้อยหมุนเวียนให้อยู่ในสมดุลเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของสามภพ แต่เวลานี้ข้าพเจ้าก็พอรับรู้มาบ้างว่าเขียนทั้งสิบสองตำม้งานล้นมือจนแทบไม่มีเวลาหยุดพัก การปลื้มตัวมาหาข้าพเจ้าเช่นนี้ได้คงมีเหตุสำคัญมาก

"อยู่ๆ พวกเราก็คิดถึงเจ้าขึ้นมา" คำตอบที่ไม่คาดคิดจากปากของหยางหลง ทำให้ข้าพเจ้าต้องเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจจนเขาสังเกตเห็น "ฟังดูน่าแปลกใจใช่หรือไม่เล่า ฮือ...ก็เจ้าก๊วยหมู่ล่ะสิ มันบอกว่าเจ้าอาจจะกำลังมีเรื่อง เจ้าก็รู้ว่าลางสังหรณ์ของเจ้ากระต่ายนั้นมันแม่นยำอย่างกับตาเห็นแต่คราวนี้ข้าพเจ้าว่ามันคงเข้าใจอะไรผิดแน่ๆ ท่านเทพเอิร์ธกลางผู้ยิ่งใหญ่สามารถต่อกรแม้แต่กับเหิงเจีย³ ได้เช่นเจ้า มีหรือจะเสียที่ผู้ใดได้ง่ายๆ"

"ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้เป็นนิรันดร์ ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้เที่ยงแท้แน่นอน ข้าพเจ้าก็เช่นกัน วันนี้ข้าพเจ้าแข็งแกร่ง วันหน้าก็อาจมีผู้ที่แข็งแกร่งกว่าข้าพเจ้าก็ได้"

ข้าพเจ้าเลื่อนสายตาไปจับจ้องดวงจันทร์ราهنือเว้งฟ้า ริมฝีปากเปลอกระตุกยิ้มเหยียดหยันในชะตาชีวิตของตนเอง และคงด้วยปฏิกิริยาเช่นนี้ที่ทำให้ไปเสียวกั๋วฉิกเอะใจ เอ่ยวาจาถามไถ่

"ท่านพูดเหมือนมีเรื่องอะไรในใจ ถ้าหากยังเห็นว่าเราเป็นสหายเราก็นิยมนับฟังและช่วยเหลือท่าน"

สมเป็นเขียนสุนัขนางมักจะประสาธน์สัมผัสไวกับเรื่องพวกนี้เสมอพอๆ กับเจ้าเห่าฟ้าของข้าเลยทีเดียวน

"ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเจ้าเป็นสหายเสมอ แต่ว่าปัญหาของข้าพเจ้านั้นมันยิ่งใหญ่นัก ข้าไม่ต้องการนำพวกเจ้าเข้าสู่วังวนที่ยากจะหลุดพ้นนี้"

"เพราะเหตุนี้ท่านจึงทิ้งทุกอย่าง ทั้งสหาย พี่น้อง หรือแม้แต่จิตใจของตนเองเช่นนั้นหรือ"

"เสียวกั๋ว ฉี่เจ้า..." คำพูดของไปเสียวกั๋วทำให้ข้าพเจ้าต้องหันไป

³ ซุนหงอคง จากวรรณกรรมจีนเรื่องไซอิ๋ว

จับจ้องนางอย่างพิจารณา

"ถึงแม้ว่าจะอยู่ห่างไกลถึงสุคขอบจักรวาล แต่เราก็พอจะรู้เรื่องราวภายนอกอยู่บ้าง เรื่องของซานเซ็งหมู่ น้องสาวท่าน และหลานชายของท่าน หลิวเฉินเซียง"

"แล้วพวกเจ้าไม่ชิงชังรังเกียจในสิ่งที่ข้าทำลงไปดั่งเช่นเทพอื่นๆ หรือหรือ"

ตำแหน่งเทพผู้คุมกฎสวรรค์ของข้า ผู้ใดได้ยินล้วนแต่เกรงกลัว อีกทั้งยังอยากถอยห่างราวกับเห็นเป็นของเหม็นແທ်ทั้งนั้น โดยเฉพาะเมื่อรับรู้ถึงสิ่งที่ข้ากระทำกับ...

"แม้เราจะเป็นเพียงเซียนเล็กๆ ไม่ได้มีความรู้ความสามารถพิเศษอะไร แต่พวกข้าคิดว่ารู้จักท่านดีพอ"

ไปเสี่ยวโก่วยังคงตอบคำถามด้วยท่าทีสงบนิ่งเยือกเย็นเสียดจนข้าอดนึกนับถือนางไม่ได้ ในขณะที่หยางหลงขยับเข้ามาวางมือบนไหล่ข้า พลังบีบกระชับเบาๆ

"อย่างที่เสี่ยวโก่วว่า นับตั้งแต่อดีตได้คัดเลือกแต่งตั้งพวกเราให้เป็นสิบสองเซียนเซ็งเซียว รวมทั้งมอบให้อยู่ภายใต้การดูแลของเจ้า เพียงแค่สัตว์เล็กจ้อยไร้ซึ่งพลังฤทธิ์ความสามารถใดๆ หรือแม้แต่มังกรไร้ถิ่นอย่างข้า ก็สามารถกลายเป็นเซียนที่สมบูรณ์พร้อมได้อย่างไม่อับอายขายหน้าเหล่าเทพเซียนทั้งหลาย เพราะมีเจ้าขัดเกลาและสั่งสอน พวกข้าจะไม่รู้จักผู้ที่เปรียบเสมือนอาจารย์และสหายรู้ใจเช่นเจ้าได้อย่างไร"

"แล้วพวกเจ้า..." ความรู้สึกตึบตันและไหวหวั่นที่ไม่เคยปรากฏมานานเข้าครอบครองจิตใจ จนส่งผลให้ริมฝีปากไม่อาจเอ่ยถ้อยคำที่ต้องการได้

ไม่นึกเลยว่าก่อนจะถึงวันนั้น วันที่ทุกอย่างจะต้องจบสิ้น ข้าจะยังได้พบกับความรู้สึกเช่นนี้ ความรู้สึกคล้ายหัวใจที่เจ็บปวดจนด้านชาได้รับการเยียวยา หัวใจที่แห้งเหือดนี้ได้รับสายน้ำอันชุ่มฉ่ำมาชุบชีวิตให้รู้สึกมีความสุขขึ้นมาอีกครั้ง แม้จะเพียงชั่วเสี้ยวยาม ข้าก็อยากเก็บความรู้สึก

เช่นนี้ไว้ตลอดไป

"แม้ไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่าเอ่ยคำพูด แต่ถ้าเป็นไปได้เราก็คงอยากแบ่งเบาภาระที่อยู่ในใจของท่านมาบ้าง"

เสียวโก่วกล่าวต่อ ขณะที่หยางหลงละมือจากไหล่ซึ่งคล้ายเคยแบกภาระหนักหนา หากแต่เวลานี้มันกลับบางเบาลงไปอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อได้ยินถ้อยคำจากปากสองสหาย

"เวลานี้ที่สุดขอบจักรวาล ที่สถิตแห่งกลุ่มดาวจักรราศีทั้งสิบสองนั้นได้กำเนิดเซียนรุ่นใหม่ขึ้นมาพอสมควร หลายปีมานี้ก็ช่วยแบ่งเบาภาระได้มาก พวกเราจึงอยากจะมาเยี่ยมเยียนสนทนากับเจ้าอย่างพร้อมหน้ากัน คงเช่นเมื่อเกือบพันปีก่อนสักครั้ง หวังว่าเจ้าคงไม่ปฏิเสธ"

หยางหลงยิ้มพลางส่งสายตาเป็นประกายนำเกรงขามมายังข้าบ่งบอกได้ว่าเป็นคำพูดเกมบังคับที่ห้ามปฏิเสธ

"ข้าจะปฏิเสธได้อย่างไร เพียงแต่เกรงว่า..."

"เกรงว่าอะไร"

เกรงว่าข้าอาจจะไม่ได้อยู่จนถึงวันนั้น

"ข้าเกรงว่าถ้าพวกเจ้าข้องแวงกับข้ามากนักอาจจะถูกครหาเอาได้"

ข้าไม่อาจตอบดังที่ใจคิด แม้จะนึกเกรงกลัวว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบกัน ข้าไม่อาจทำลายบรรยากาศด้วยการหยิบยกปัญหาส่วนตัวอันแสนหนักหนายิ่งกว่าหินผาขึ้นมานี้ขึ้นมา และวางลงไปบนไหล่ของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสหายเช่นพวกเขาได้

"กลัวอะไรเล่ากับคำครหา เมื่อก่อนพวกข้าก็เจอบ่อยไป เป็นเจ้าเองไม่ใช่หรือที่บอกว่าไม่ให้เก็บเอามาคิดใส่ใจ" หยางหลงหัวเราะเบาๆ แล้วจับจ้องมาอย่างพิถีพินิจจนข้าเผลอตัวเบือนหน้าหลบ "อะไรกัน เวลาแค่นี้ไม่ถึงพันปีทำให้เจ้าลืมคำพูดตนเองไปแล้วหรือ"

"อย่าพูดถึงเรื่องนั้นจะดีกว่า" ข้ารวบรวมกำลังใจ พลางเงยหน้าส่งยิ้มให้พวกเขา เป็นรอยยิ้มจากใจที่เป็นสุขเท่าที่ข้าจะมอบให้ได้ "เอาเป็นว่าถ้าพวกเจ้าอยากมาเมื่อไหร่ก็มาเถอะ คำหนักซื่อจียินดีต้อนรับ"

เสมอ"

อย่างน้อยในความทรงจำของสหายที่ดี ข้าก็อยากให้หลงเหลือตัวข้าในอีกด้านซึ่งไม่อาจแสดงออกเมื่ออยู่ในตำแหน่งเทพผู้คุมกฎนี้เอาไว้บ้าง

"สัญญาว่าจะถ้าพวกข้ามา ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ไหนทำอะไรก็ต้องรีบกลับมา บอกไว้ก่อนว่าตอนนี้พวกข้างานยุ่งกว่าเจ้าเสียอีก ใครว่าเป็นเซียนแล้วสุขสบาย จ้านี่ละขอค่านหัวชนฝา"

"ข้าสัญญา ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ข้าจะรีบกลับมาหาพวกเจ้า"

ทั้งๆ ที่รู้ว่าอาจต้องผิดสัญญา ผิดความที่ได้ให้ไว้ แต่ขอเพียงเวลานี้เท่านั้น

...ขอเพียงมีใครสักคนที่เข้าใจ มามอบรอยยิ้มให้ แม้วิญญาณนี้ต้องสูญสลาย แม้ต้องตกนรกขุมที่สิบแปด ข้าก็จะยิ้มรับมันอย่างองอาจ

หากข้าคือผู้ที่เข้าใจถึงความโคตรเคี้ยวอย่างลึกซึ้ง ก็คงเป็นข้าเองเช่นกันที่เข้าใจถึงความหมายของคำว่า 'สหาย' ได้อย่างถึงแก่นแท้ ในยามที่จันทราหลบเร้นเข้าสู่หมู่เมฆทะมึน ไม่อาจส่องแสงอันอบอุ่นสู่จิตใจอันเย็นเยียบและแห้งผากของข้าดังเช่นวันนี้...

ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ก็จะมา...

ข้าคงต้องผิดคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพวกเจ้าเสียแล้วสินะ สหายผู้อยู่ ณ สุดขอบจักรวาลอันห่างไกล

ช่างน่าเสียใจที่ไม่อาจกล่าวคำขอโทษหรือแม้แต่คำรำลา ทว่านี่คือหนทางที่ข้าเลือกเองมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ข้าจึงไม่อาจปฏิเสธมันได้

"หยางเจียน!⁴ ถึงเวลาชดใช้กรรมของเจ้าแล้ว มีอะไรจะสั่งเสียก็รีบพูดมา!"

⁴ หยางเจียน คือ ชื่อแซ่จริง เออร์กลาง คือ ชื่อรอง รวมทั้งเป็นชื่อตำแหน่งเทพที่ได้รับแต่งตั้ง

ข้าก้มลงใช้นิ้วปากโลหิตสีแดงฉานที่เประอะเปื้อนริมฝีปากออก
ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงห้วนซึ่งเรียกขานนามเดิมของข้าอย่าง
ไร้ความเกรงใจ อีกทั้งน้ำเสียงยังแฝงด้วยความเคียดแค้นชิงชังเกินกว่า
จะพรรณนา ไม่ต่างจากสายตาแข็งกร้าวที่จ้องมองลงมายังร่างซึ่งทรุดอยู่
กับพื้นดินอย่างหมดสภาพของข้า

เด็กน้อยที่ข้าเคยโอบอุ้มเอาไว้ในอ้อมอก เด็กน้อยที่เคยร้องไห้
งอแงเรียกหามารดาด้วยเสียงอ้อแอ้ วันนี้เติบโตมากเกินกว่าจะคาดถึง
กาลเวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเสียจริง

"หิ หลิวเฉินเซียง อย่างมัวแต่พุ่มมากอยู่เลย สิ่งใดที่ข้าได้กระทำ
ลงไปแล้วจะไม่มีวันเอ่ยคำว่าเสียใจในภายหลังแน่นอน" ข้าเค้นเสียงตอบ
พลางส่ายเอวลิ้มเลือดออกมาอีกอีกใหญ่

เห็นที่ว่า...ร่างกายนี้คงไม่อาจรับไหวแล้วจริงๆ

พลังอำนาจของหลิวเฉินเซียง หลานผู้ไม่เอาไหนของข้าในกาลก่อน
กลับเพิ่มพูน เมื่อรวมกับอาวุธทรงอานุภาพในมือ อีกทั้งได้ความช่วยเหลือ
จากเหล่าสหายเทพและปิศาจที่ล้วนแต่ชิงชังหวั่งจะกำจัดข้า เขาจึงกลายเป็น
คั่งพยัคฆ์มังกรตึกปีกก็ไม่ปาน

ข้ายังคงไม่ละสายตาไปจากร่างสูงสง่าเกินวัยของเด็กหนุ่ม หลาน
ชายเพียงคนเดียว และเหล่าสหายเทพปิศาจมากมายที่คอยช่วยเหลืออยู่
ข้างกายเขา

อา ช่างเป็นภาพที่...

น่ายินดีอะไรเช่นนี้!

แม้ร่างกายนี้จะเจ็บปวดเหลือคณาแต่กลับถูกความยินดีเหลือล้นที่
ผูกพันมาสลายไปจนแทบไม่หลงเหลือ ริมฝีปากของข้าจึงเผลอแย้มรอย
ยิ้มบางๆ ออกไป ส่งผลให้สายตาของเฉินเซียงยิ่งเพิ่มแวววุ่นเคื่องคล้าย
อยากจะแผดเผาตัวข้าให้มอดไหม้ในพริบตา

"จนถึงเวลานี้เจ้าก็ยังไม่สำนึกในสิ่งที่กระทำ ผู้บริสุทธิ์มากมาย
ต้องพบกับความสูญเสียจากการยึดมั่นในกฎสวรรค์ที่ไร้ความเป็นธรรม

นั่น รวมทั้งเทพคุณกฏไรรี่ซึ่งจิตเมตตาหรือคุณธรรมเช่นเจ้า! ข้าจะบอกให้
รู้ไว้ ขอให้เจ้าใช้เล่ห์กลใดกักขังมารคาข้าไว้ หรือคิดทำลายบิดาข้าอย่างไร
แต่ข้าจะช่วยพวกเขาออกมาและเปลี่ยนแปลงกฏสวรรค์บาบอนนั้นให้จงได้"
แววตาของเงินเชียงส่องประกายกร้าว เมื่อเขาหันปลายอาวุธในมือใส่ข้า
"น่าเสียดายที่เจ้าจะไม่มีวันได้อยู่จนเห็นวันนั้น!"

"คือ..." ข้าพยายามเค้นเสียงอันอ่อนล้า คล้ายไม่อนุสรณ์ใจกับ
ความพินาศของคนที่รอรออยู่ตรงหน้า ก่อนจะค่อยๆ ใช้แรงกำลังที่เหลือ
อยู่ทั้งหมดพยุงตัวเองขึ้นยืนต่อหน้ามัจจุราชที่พร้อมจะประหัดประหารข้า
ได้ทุกเมื่อ

...แล้วขยับยิ้มเป็นครั้งสุดท้าย "เฮสิ ข้าพร้อมแล้ว"

ข้าได้ยินเงินเชียงแค้นเสียงในลำคอ แต่ไม่ได้มองอีกแล้วว่าเขา
กำลังทำอะไร สายตาของข้าเหลือบมองไปบนท้องฟ้าอันกว้างไกล สีสน
สกลีจากดวงอาทิตย์ ท้องฟ้าสีฟ้าครามปราศจากเมฆหมอก เห็นเงาของ
จันทร์อยู่ไกลห่างออกไปบนเว้งฟ้า

ในที่สุดทุกอย่างก็จะจบสิ้นกันเสียที ความทรงจำนานนับพันปีของ
ข้า ในที่สุดก็จะได้รับการปลดปล่อย

วันนี้ช่างเป็นวันที่ดี...คือเหลือเกิน

ข้าซึมซับภาพอันสวยงามนั้นไว้ในใจ ก่อนจะปิดเปลือกตาลง หด
น้ำอุ่นใสไหลรินจากหางตา พร้อมกับเสียงแผ่นดินสั่นสะท้านไปทั้งสาม
ภพ ข้าไม่อาจรับรู้ถึงสิ่งใดได้อีกต่อไป นอกจากแสงสว่างเจิดจ้าซึ่งพุ่งผ่าน
ดวงตาที่ปิดสนิทเข้ามา

"จงทำสิ่งที่เจ้าปรารถนาให้สำเร็จ เพราะนั่นก็คือสิ่งที่ข้าปรารถนา
เช่นกัน"

สมองอันเลอะเลือนของข้าคล้ายได้ยินตนเองเอ่ยประโยคนี้ ไม่อาจ
คำนวณได้ว่าเป็นเวลายาวนานชั่วมกัลป์ หรือเพียงเสี้ยวลมหายใจ ก่อน
จะรับรู้ถึงอีกเสียงตอบกลับมา

"ถ้าต้องการอย่างนั้นก็ยอมได้..." เป็นเสียงที่จะว่าคุ้นเคยก็ไม่ใช่

ห่างเหินก็ไม่เชิง

ไม่รู้เป็นเพราะอะไร เมื่อข้าไคยินเสียงนี้ เส้นขนทุกส่วนบนร่าง ก็พร้อมใจกันลุกตั้งชันอย่างไม่ได้นึกหมาย

แต่ยังไม่ทันได้เปิดเปลือกตาเพื่อมองหาที่มา พันได้ลำคั่วก็คล้าย พลิกกลับกะทันหัน ส่งผลให้ตัวข้ากระเด็นขึ้นเล็กน้อยก่อนจะลอยละลือ กลิ้งม้วนสองกลบและไปจบลงที่พื้นเย็นเฉียบ พร้อมกับอะไรหนักๆ พาด เข้าที่ท้ายทอย เป็นเหตุให้ริมฝีปากได้รับจุมพิตจากพื้นเรียบเย็น ไม่เปิด โอกาสให้ได้ตั้งตัวเลยแม้แต่น้อย!

"ทำอะไรของเจ้า!?"

ข้าตะกายพรวดพราดขึ้น สองมือกุมริมฝีปากที่กระแทกพื้นเข้า อย่างจัง พยายามปรือตาหลบแสงจ้าที่เข้ามาปะทะเพื่อจ้องมองหา ตัวคันเหตุ

"ท่านพี่ที่น่ารัก ข้าจะทำอะไรล่ะ นอกจากปลุกท่านให้ฟื้นคืนจาก นิทราก่อนจะไปทำงานพิเศษสายนะสิ ถ้ามได้!"

"เจ้า! ไม่สิ..."

"เฮอ! ยัยน้ำคาลฆม!?"

บางที่เรื่องราวชีวิตของคนคนหนึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับนิยาย เหมือน
คำกล่าวที่ว่า 'ชีวิตจริงยิ่งกว่านิยาย'

คิดว่าครั้งหนึ่งในชีวิตคุณคงเคยไคยินประโยคเหล่านี้มาบ้าง
ครับ ผมเองก็เคย เคยบ่อยด้วย เพราะอะไรนะเหรอ...ก็เพราะผม
ชอบอ่านนิยายไง

แต่คิดว่าคุณคงไม่เคยไคยินประโยคนี้นมาก่อน...

ชีวิตจริงยิ่งกว่า 'เทพนิยาย'

ครับ คุณฟังไม่ผิดหรอก ชีวิตจริงยิ่งกว่าเทพนิยาย แล้วคุณจะตกใจ
ยิ่งกว่า ถ้าได้รู้ว่ามันคือชีวิตจริงของผมเอง
อะไรนะ! ไม่เชื่อเหรอ!?

ไม่ต้องกังวลครับหากคุณไม่เชื่อ นั่นแสดงว่าคุณยังเป็นคนปกติ
ทั่วไป แต่ถ้าคุณเชื่อ ผมคิดว่าคุณคงต้องไปเช็กสมองนิดหนึ่งแล้วละ
หรือไม่คุณก็อาจจะเป็นผู้มีจินตนาการสูงส่งเกินบรรยาย หรือเป็นคนที่มี
ความพิเศษอยู่ในตัว ซึ่งผมคงบอกไม่ได้ว่าเป็นแบบไหน

เอาละ คงเพราะว่าตอนนี้ผมมีเวลาว่างเหลือเฟือ และอาจจะมึ
มากมายเกินไปจนคุณนึกไม่ถึง ดังนั้นขอความกรุณามาสละเวลาฟังผม
พล่ามสักหน่อย

เรื่องราวของผมมันเริ่มขึ้น...

...ตอนไหนผมก็ลืมไปแล้ว

แต่ช่างเถอะ โดยทั่วไป ชีวิตคนเรามักจะเริ่มเมื่อลืมตา

ลืมตาเกิดมาบนโลก ลืมตาตื่นจากฝัน ลืมตาตื่นจาก...

นั่นละครับ

จ้า...เอ๊ย! ผมยกมือขึ้นชี้หน้าเด็กสาวเจ้าของทรงผมชอยส์ัน ท่าทาง
เหมือนทอมบอยในชุดผ้ากันเปื้อน ซึ่งกำลังยื่นเท้าสะเอวมองมาด้วยสีหน้า
คล้ายสมเพช เผลออำปากค้างงุนงงอยู่อย่างนั้น

การลืมตาตื่นขึ้นจากเหตุการณ์ที่น่าจะเป็นความฝันสุดหนักหน่วง
ทำให้สมองผมมีเนเบลอไปชั่วขณะ และนั่นเองที่ทำให้คุณน้องสาวที่น่ารัก
ยิ่งเพิ่มระดับสีหน้าจากสมเพชกลายเป็นรังเกียจขึ้นมาทันที

ใช่แล้ว เด็กสาวคนนี้ *มินตรา* หรือยัยน้ำตาลขมเป็นน้องสาว
ของผม เอ่อ...ชื่อหลังนี้ขอสงวนลิขสิทธิ์ไว้เฉพาะพี่ชายอย่างผมเท่านั้น
นะครับ เพราะถ้าเป็นคนอื่นเผลอเรียกเข้าละก็ *ผม* ในนามของนาย
*เนตรครัย*คนนี้ก็ไม่ว่าจะรับรองสวัสดิภาพได้เหมือนกันว่าจะได้เข้าไป
หยอดน้ำข้าวคัมขื่นชมหมอพยาบาลสวยหล่อกันสักกี่วัน

"เป็นอะไรของพี่อะ!? ผีเข้าหรือไง อยู่ๆ ถึงได้พูดจาประหลาดๆ
ออกมาได้"

ผมไม่ตอบคำถาม และยังคงนั่งมองคุณน้องสาวที่เคาะพเคินอ้อม
เคียงผ่านหน้าไป ก่อนจะก้มลงเก็บบางอย่างบนพื้นขึ้นมา สีหน้ารังเกียจ

เปลี่ยนเป็นเข้าใจกระจ่างชัดขึ้นมาทันที

"อ้อ อ่านนิยายนี้จนหลับไปละสิ ผันว่าหลุดเข้าไปอยู่ในยุคไหนละ มังกรหินเขียว จอมยุทธ์เหยี่ยวฟ้า หรือซอกิมฮวง จอมโจรขโมยหัวใจ..."

"เปล่า"

ผมปล่อยให้น้องสาวปล้ำจนเสร็จ แล้วจึงลุกขึ้น ยื่นมือไปคว้า หนังสือสุกดวงซึ่งนอนอ่านจนเผลอหลับไปเมื่อคืนกลับมาไว้ในมือ ถึงจะไม่ว่าเจ้ากับวิธีการปลูกแบบไหนเข้าไป แต่ที่แน่ๆ คือมันทำให้สมองมึนงงไปไม่น้อย นี่ถ้าสมองเสื่อมหรือเอ๋อรับประทานขึ้นมาละก็ ผมจะให้ยัยน้ำคาลมรับผิดชอบชดใช้เลี้ยงคุณพี่ชายคนนี้ไปตลอดชีวิตซะเลยคอยดู!

"เปล่าก็เปล่า รีบอาบน้ำซะ แล้วลงไปกินข้าว คาลเตรียมไว้ให้แล้วเร็วด้วยละ วันนี้มีงานพิเศษไม่ใช่หรือไง" ว่าพลาถคุณเธอก็เดินโฉบผ่านตัวผมที่ยังคงกล่าวหือบออยู่ ไปด้วยท่าทางประหนึ่งคุณแม่วัยทอง

ผมได้แต่ขมวดคิ้วทำหน้ามึน มองคุณน้องสาวที่เดินออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไร

อย่าคิดว่าผมเป็นพวกคนใจเย็นอะไรเลย เปล่าหรอก มันก็แค่ 'ชิน' เท่านั้นเอง

ก็จะไม่ให้ชินได้อย่างไร ระยะเวลาที่ผ่านมา ยัยน้ำคาลน้องสาวที่น่ารัก ใช้วิธีการทำนองนี้ปลูกผมเป็นประจำ คงเพราะได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนนักกีฬาของโรงเรียนเลยเกิดอาการบ้าพลังขึ้นมา

แน่ละ ก็ฝึกทน ไม่หวั่นแม้วันมามาก แม้แต่เพื่อนผู้ชายยังเกรง ยกให้เป็นเจ้าใหญ่คุมแก๊งหัวโจกขนาดนั้น ถ้าไม่มีความสามารถอะไรก็แปลกแล้ว นี่ผมควรจะภูมิใจไหมที่มีน้องสาวเป็นเจ้าแม่ของโรงเรียนแบบนี้

แต่ถึงจะพูดอย่างนี้ก็ใช่ว่ายัยน้ำคาลจะเป็นคนเกราะอะไร ทั้งเรียนดี กีฬาเด่น หน้าหล่อ...อาหะ! ฟังไม่ผิดหรอกครับ ยัยน้ำคาลคือสาวหล่อ เป็นที่รักใคร่รักและขวญใจของสาวๆ นี่ละยัยของน้องผม แต่มีอีกอย่างที่ไม่ใคร่รู้ก็คือ สาวหล่อที่ว่าคันเป็นแม่บ้านแม่เรือนสุดๆ พุคก็พูคเถอะนะ น้องสาวคนนี้มีคิพูทุกอย่างซะจนผมแอบอิจฉา มาเสียอย่างเดียวก็ตรง

ชอบใช้ความรุนแรงกับพี่กับเชื่อนี้แหละ

ผมมองผ้าปูที่นอนซึ่งลงม้าม้วนกองอยู่ข้างเตียงก็พอจะคาดเดาได้ทันทีว่าเมื่อครู่น้องสาวตัวแสบใช้วิธีไหนปลุกพี่ชาย นี่ถ้าไม่คิดว่าผมไม่ใช่พวกชอบพุดมากละก็ บางทีงานนี้คงมีศึกภายใน (บ้าน) เกิดขึ้นแน่ แต่จะทำยังไงได้ละ ในเมื่อชีวิตส่วนใหญ่ของผมต้องอยู่ติดบ้านกับน้องสาวตัวแสบ ในขณะที่คนอื่นๆ ต่างมีภาระนอกบ้าน ผมก็ควรสร้างสายสัมพันธ์อันดีระหว่างพี่น้องไว้สิจริงไหม

นี่พูดจริงๆ นะ ผมแค่ไม่อยากให้เกิดความบาดหมางระหว่างพี่น้อง ไม่ใช่ว่าเพราะผมกลัวจะสู้แพ้น้องสาวตัวเองหรอก อย่าได้เข้าใจผิดเสีย!

เอาเป็นว่าเรื่องนั้นช่างมันเถอะ ยังไงก็คงทำอะไรไม่ได้นอกจากยอมรับชะตากรรมที่มีน้องสาวเป็นยัยน้ำคาลบ้ำพลั่ง ในขณะที่ตัวเองเป็นแค่พี่ชายแสนจะธรรมดาผู้รักความสงบยิ่งชีพเท่านั้น

ผมหันไปวางหนังสือเล่มโปรดไว้ที่หัวเตียง ขณะพยายามปลงกับตนเองในใจ พลังมองดูหน้าปกเรียบๆ ที่มีเพียงอักษรจีนตัวสีทองสวยงาม เรียงรายแปลได้ความว่า *พงศาวดารห้องสิน⁵ สถาปนาเทวดาเล่ม 1*

โปรดอย่าแปลกใจถ้าผมจะอ่านภาษาจีนได้ ในเมื่อผมเรียนภาษานี้มาพร้อมๆ กับภาษาแม่ นั่นก็คือภาษาไทย นับว่าพ่อกับแม่ของผมสายตากว้างไกลไม่เบาที่ให้ผมได้หัดเรียนภาษานี้มาตั้งแต่ยังเล็ก แม้บรรพบุรุษจะไม่มีเชื้อสายจีนแม้เพียงกระผึก เพราะตอนนี้มันเป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของผมมากอย่างไม่น่าเชื่อ

เอาละ เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน กลับมาที่เรื่องหนังสือซึ่งยังวางหอรอบอยู่บนหัวเตียง...

คงเป็นเพราะหนังสือเล่มนี้เองที่ทำให้ผื่นแปลกๆ แบบนั้นได้ ถือเป็นการช่วยอย่างหาได้ยากในรอบปี นอกจากผื่นประหลาดชวนจิตตก

⁵ พงศาวดารที่เขียนขึ้นในยุคศตวรรษที่ 16 (ราชวงศ์หมิง) เพื่อเล่าเรื่องราวอิงประวัติศาสตร์ในยุค 1,046 ปีก่อนคริสตกาล (ราชวงศ์ซาง)

แล้ว ยังมาถูกน้องสาวปลุกด้วยวิธีสุดขยอจนลอยละลิวลงไปกองอยู่ข้าง
เตียงในสภาพน่าอับอายขายหน้าและเสียศักดิ์ศรีของความเป็นพี่สุดๆ แถม
ยังถูกหนังสือของตัวเองประทุษร้าย หล่นลงมาฟาดหัวได้ตรงเผงราวกับ
จับวางซะอีก

ผมจ้องมองตัวอักษรสีทอง ใจพลันหวนนึกไปถึงเหตุการณ์ในความ
ฝัน

น่าประหลาดที่ความฝันนั้นมันชัดเจนซะจนรับรู้ได้แทบจะทุกความ
รู้สึก ขนาดว่าตื่นขึ้นมาแล้วยังจดจำได้ ทั้งความเจ็บปวด ความเศร้าโศก
ความยินดี มันยังคงฝังอยู่ไม่หายคล้ายทุกอย่างในความฝันเคยเกิดขึ้นกับ
ตัวเอง ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคนเราจะสามารถจดจำความฝันได้ชัดเจน
ทุกรายละเอียดขนาดนี้

ว่าแต่ในฝัน ทำไมผมถึงถูกเรียกว่าหยางเจียน

หยางเจียน... นี่มันนามเดิมของเทพสามคาเออร์กลางเส้นไม้ไผ่
หรือ

"..."

ผมถอนใจ ตัดสินใจเลิกคิดไร้สาระเพราะเกรงจะประสาทเกิน
เหมือนที่หยาน้ำตาลขมว่า ยกมือยี้ผมที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วให้ยุ่งขึ้นไปอีก ซึ่ง
ก็ไม่ว่าทำไปทำไม ก่อนจะกวาดสายตาไปที่เตียงที่มีสภาพประหนึ่งเจอ
พายุใหญ่พัดถล่มก็ไม่ปาน หมอน ผ้าห่มกระจายไปคนละทิศละทาง
สาเหตุก็คงมาจากวิธีการปลุกสุดแสนพิสดารที่ผ่านมานั่นเอง

ว่าแต่เมื่อกี้ยี้้น้ำตาลขมว่าไงนะ

ผมขมวดคิ้ว ยังมีหัวไม่หาย สายตากวาดไปที่หัวห้องจนสะดุดเข้ากับ
นาฬิกาปลุกที่นอนแอ้งแม้งอยู่ข้างเตียง คาดว่าคงจะมาจากฝีมือของ
ผมเอง แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับเข้มนั่นเข้มยวบอเวลาของมันกำลังชี้ไป
ที่เลขแปดกับเลขสิบสองอย่างพร้อมเพรียง!

เวรละสิตรู! สะ...สายแล้วไว้ยยย!!

ผมถูกร้องในใจ ไม่ยอมปล่อยให้เสียงเล็ดลอดออกมาให้ใครได้ยิน

ตะเกียกตะกายลอกคราบตัวเองอย่างรวดเร็ว แล้วโกยอ้าวเข้าห้องน้ำด้วย
 ความเร็วแสง ลืมทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่ฝันประหลาดนั้นไปเสียสนิทใน
 ชั่วเสี้ยวลมหายใจ โดยไม่รู้เลยว่านั่นคือสัญญาณเตือนถึงอะไรบางอย่าง
 บางอย่างที่ทำให้ชีวิตของนายเนตรครัยต้องแปรเปลี่ยนไปอย่าง
 สิ้นเชิง

2

ผมคือนายสามตา

"เฮ้ พี่สามตา!"

เสียงตะโกนลั่นหน้าบ้านทำเอาผมเผลอกำเบรจกรยานจนเกือบ
หน้าทิ่ม ยังคิดที่พอตั้งตัวได้ ไม่อย่างนั้นเช้านี้คงมีเหตุการณ์น่าขายหน้าเกิด
ขึ้นซ้ำเป็นครั้งที่สอง แถมครั้งนี้ยังค่อนหน้าธารกำนัล หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ
บรรดาคนข้างบ้านที่ตกใจเสียงยัยน้ำตาลจนต้องโผล่หน้าออกมาเย้ยชม
เจ้าของเสียงทำลายโสตประสาทนั่นเอง

"อะไรของเธอ พี่รับนะ แล้วก็เมื่อไหร่จะเลิกเรียกแบบนี้สักที"

"ก็จนกว่าพี่จะเลิกเรียกตาลว่ายัยน้ำตาลขมนั่นละ พี่ชายสามตา"

ผมมองดูรอยยิ้มกับท่าทางลอยหน้าอย่างเป็นต่อของน้องสาวแล้ว
แอบขุ่นเล็กน้อย ในใจ นอกจากเคื่องที่โค่นแกลังเมื่อเช้า เรื่องคำเรียกนั้น
ผมไม่ได้ซีเรียส ในเมื่อชื่อเนตรครีของผมมันแปลว่า 'สามตา' หรือผู้ที่
มีตาที่สามจริงๆ

ถ้าคุณสงสัยว่าทำไมผมถึงได้ชื่อแปลกพิสดารไม่เหมือนใครนี้มา
เห็นทีคงต้องถามแม่ผมแล้วละ แต่ทางที่ดีขอแนะนำว่าอย่าถามเลยจะ
ดีกว่า เพราะคำตอบที่ได้อาจจะทำให้คุณรู้สึกสับสนในชีวิตไปอีกนาน

แน่นอน ก็ผมเป็นผู้มีประสบการณ์ผ่านช่วงเวลาแบบนั้นมาแล้ว
ควรจะเล่าให้ฟังหน่อยจริงไหม

และนี่คือที่มาของชื่อนายสามตา โปรคใช้วิจารณ์งานในการรับ
ฟัง นี่ไม่ใช่คำเตือน แต่ถือเป็นการบอกกล่าวเอาไว้ล่วงหน้า เพื่อจะได้ไม่มี
ใครมาว่าผมว่าบ้าและไร้สาระเอาทีหลัง

จำได้ว่าในเช้าอันสดใสเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้ ขณะที่เรานั่งอยู่ด้วย
กันสามคนพ่อแม่อุปถัมภ์ ปราศจากกองกองจจ เพราะพี่ชายกับน้องสาว
ตัวแสบของผมออกไปข้างนอก อยู่ๆ ผมก็อุทริกสงสัยขึ้นมา...

"แม่ครับ ทำไมผมถึงชื่อเนตรครี๋ยล่ะครับ"

"เพราะลูกมีสามตาไงล่ะ" แม่ตอบเรียบๆ ทั้งๆ ที่สายตายังคงมอง
นิศสารในมือ ท่าทางดูไม่ออกเลยว่ากำลังจริงจังอยู่

เอาละ คงต้องมาทำความเข้าใจกันหน่อยแล้วว่า ถึงปกติแม่ผม
เป็นคนที่อารมณ์ดีมาก แต่ก็มีความจริงจังเข้าขั้นขมขื่น และมักไม่พูด
ล้อเล่น ดังนั้นจึงไม่ต้องแปลกใจถ้าผมจะแสดงท่าทางตกใจจนออกนอก
หน้าไปบ้างที่ได้ยินแม่บอกอย่างนั้น

"อะ! ว่าไงนะครับ!?"

"ก็เพราะลูกมีตาที่สามอยู่ตรงนี้ไง" พ่อซึ่งนั่งอยู่ชิดกับผมยกนิ้วชี้
ขึ้นมาจิ้มหน้าผากแรงๆ หนึ่งที่จนผมเกือบหน้าหงาย พร้อมกับหัวเราะ
เบาๆ

และคงต้องอธิบายอีกเช่นกันว่าคุณพ่อของผมท่านก็นับได้ว่าเป็น
คนที่มีอารมณ์ขันเข้าขั้น จนบางทีอยากส่งเสริมให้ไปตั้งคณะตลกซะให้
รู้แล้วรู้รอด

พ่อกับแม่ผมนี้เรียกได้ว่าเป็นคู่ที่เข้าล็อกลงตัวสุดๆ เลยก็ว่าได้ แต่
นั่นไม่ค่อยเกี่ยวกับเรื่องนี้เท่าไร เอาเป็นว่าคำพูดของพ่อก็ไม่ช่วยให้ผม
รู้สึกกระจ่างขึ้นนัก นอกจากเพิ่มความมึนงงไปอีกหลายระดับเท่านั้น

"เอ่อ...นี่พ่อกับแม่กำลังล้อผมเล่นใช่ไหมเนี่ย" จำได้ว่าผมถามออก
ไปอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

"ไม่รู้สิ เก็บไปคิดเป็นการบ้านก็แล้วกัน เคี้ยวพอกับแม่ต้องออกไปแล้วละ นัคลูกค้าเอาไว้ล่ะ เ็นนี้ก็จะกลับมาให้ทันกินข้าวละ" แม่ผมวางนิตยสารในมือลง พลายกข้อมือขึ้นมองหน้าปัดนาฬิกา ก่อนจะเดินเข้ามาและก้มลงจับหน้าผากผมเบาๆ ในขณะที่พ่อยื่นมือมายีหัวผมจนยุ่งเหยิงหมดสภาพ แล้วจึงเดินออกจากบ้านไป ทั้งผมก็ให้ปรับประทานอยู่ตรงนั้น หานาที่ถึงเรียกสติตัวเองกลับมาได้

และตั้งแต่ตอนนั้นผมก็ตัดสินใจได้ว่าจะไม่พูดเรื่องชู้กับพ่อแม่ อีก ดังนั้นผมจึงไม่รู้วาทที่พอกับแม่พูดนั้นมันจริงเท็จหรือเป็นเรื่องล้อเล่น คลกร้ายยังงั้นกันแน่นาจนบัดนี้

กลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน ผมกำลังเผชิญหน้าอยู่กับน้องสาวสุดหล่อที่หน้าบ้าน แถมแม่คุณยังยกมือขึ้นคันจักรยานของผมเอาไว้ ไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ อีกด้วย

"แล้วมีอะไรอีกล่ะ เคี้ยวพี่สาหรนะ"

ผมมีนัคตอนเก้าโมงเช้า ถึงงานพิเศษที่ยัยน้ำตาลมว่านั่นแหละครับ ถึงบ้านผมจะถือได้ว่ามีฐานะพอสมควร แต่เราก็อยู่กันอย่างพอเพียงตามพระราชดำรัสของในหลวงรัชกาลที่เก้าเป๊ะ ช่วงเวลาว่างผมเลยรับจ๊อบเป็นล่ามน่านักท่องเที่ยวชาวจีนท่องเที่ยวกรุงเทพฯ แถมเป็นไกด์ไปคัวยในตัว

ถ้าผมเรียนจบ บางทีนี้อาจจะเป็นงานในอนาคตที่คิดจะทำอย่างจริงจังก็ได้ ส่วนกิจการและธุรกิจส่วนตัวของพ่อแม่ก็ยกให้พี่ชายที่ตอนนี้งากำลังเรียนต่ออยู่ต่างประเทศกับยัยน้ำตาลมไป ยังงั้นผมก็ไม่ได้สนใจมากมาย เพราะดูจากผลการเรียนที่พอไปวัดไปวาได้ของผมแล้ว มีหวังคงได้บริหารธุรกิจของพอกับแม่ล่่มจมนั่นแน่แท้ยิ่งกว่าแซ่เป้ง เผลอๆ จะโคณญาติโกให้ติการมยาเอาซะเปล่าๆ คิดแล้วไม่น่าจะคุ้ม

"เฮ้า นี้น้าวก่ล่อง" ยัยน้ำตาลว่าพลายยื่นก่ล่องข้าวมาตรงหน้า "ข้าวเช้าไม่ยอมกิน เคี้ยวก็ปวดท้องหรือก ช่วงไหนมีเวลาก็รีบกินๆ เข้าไปล่ะ"

"ขอบใจนะ" ผมมองอย่างอึ้งๆ แล้วขยับยัมพลงเอ้อมมือไปปรับ
นี่ละข้อคืออีกอย่างของคุณน้องหน้าหล่อ ถึงปากจะพูดจาวนโมโห
แค่นั้น แต่ก็คอยหวังโยใส่ใจคนรอบข้างตลอด...

"ไอ้โห สองพี่น้องมาทำซึ่งสวิตหวานอะไรกันหน้าบ้านแต่เช้าเนี่ย"
คำพูดกวนประสาทที่สวนทะเลลูกกลางปล้องนั้น ยังไม่ต้องหันไปมอง
ผมก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นของใคร!

"ไอ้ป๋องหุบปากห่วยๆ ของแกไปเลย!" ผมหันไปกระแทกเสียงใส่
อย่างไม่เกรงใจในทันที

"อะไรเล่า ก็ฉากเมื่อกี้มันดูเหมือนพระเอกนางเอกในหนังเกาหลี
กำลังส่งยัมให้กันจริงๆ นี่หว่า"

ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่กล่ำล่ำสมกับเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัย
ผู้มีนามกรว่าไอ้ป๋องหรือนายปิยะ ฉายาไอ้กะปิจอมกวน เพื่อนบ้านและ
ยังเป็นเพื่อนสนิทของผมมาตั้งแต่สมัยเด็กๆ เคยเข้ามาใกล้ แถมวางมือ
ลงบนไหล่กลางหัวเราะใส่หน้า เล่นเอาผมโมโห นี่ถ้าผมมีहनวมันคง
กระตุกไปหลายรอบแล้ว

"เพื่อเจ๊อะไรของแกวะ ฉันไม่สนุกด้วยนะเว้ย นี่ถ้าไม่คิดว่าจะต้อง
รีบไปละก็ฉันกับแกวันนี้ต้องมีเคลียร์" ผมบอกคุณๆ ไม่มีเก็บอาการ

"ขยันจังน่า วันหยุดก็ยังทำงานพิเศษอีก เก็บเงินไว้แต่งสาวหรือไง"
นี่ละนิสัยเจ้าเพื่อนคนนี้ กวนอารมณ์ผมเป็นงานอดิเรก ไม่รู้ว่าทน
คบมาได้ยังไงเป็นสิบปี

"พี่ป๋อง แล้ววันหยุดทั้งทีพี่ไม่อยากไปที่ชอบที่ชอบกะคนอื่นเขาบ้าง
เหอ"

ผมหลุกยัมทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น ขณะเจ้าเพื่อนชี้ทำหน้าเหวอ
ได้อย่างเสแสร้งจนน่าติบ

"ไอ้ะ น้องตาลเล่นแรงนะเนี่ย ที่ชอบของพี่ก็อยู่ข้างๆ น้องตาลไ
ละ" ว่าพาลงเจ้าตัวก็ขยับกระแะเข้าไปใกล้น้องสาวหน้าหล่อของผม
อย่างเนียนๆ แค่นั้นสายตาพี่ชาย มองยังงั้นก็ไม่เนียนเลยสักนิด

"ศาล จัดการได้ไม่ต้องเกรงใจนะ" ผมหันมาทางน้องสาวตัวเอง พलगบอกเสียงเรียบ ไอ้เพื่อนจอมกวนที่แก่นิสัยไม่หายทั้งที่รู้อยู่ว่าต้องเจอกับอะไรมันก็สมควรโดนแล้ว

น้ำตาลพยักหน้าอย่างว่าง่าย พร้อมกับยกมือขึ้นถลกแขนเสื้อด้วยท่าทางขมขู่ คุไปคุมาทำไมน้องสาวผมมันถึงได้คุแมนยิ่งกว่าผู้ชายอีกถึงว่าสิ สาวๆ ถึงได้คึกคึก นี่โลกใบนี้มันเป็นอะไรไปแล้ว!?

"เฮ้ย เคียวก่อนสิ! จะไม่ถามก่อนหรือไงว่าฉันมาทำไม"

เมื่อเห็นท่าทางเอาจริงของนักกีฬายูโด ตัวแทนโรงเรียนที่รู้ได้รู้พุงกันคืออยู่แล้วว่ามีความโหดอยู่ในระดับไหน เจ้าเพื่อนตัวดีถึงได้ยอมอ้อมวงกลับมาเข้าเรื่องจริงจังในที่สุด แต่ตอนนี้ผมชักไม่มีอารมณ์ด้วยแล้ว

"จำเป็นด้วย?"

"จำเป็นหรือเปล่าไม่รู้ แต่วันนี้วันเกิดแก่ไม่ใช่เรอะ ฉันเลยจะมาถามว่าอยากได้อะไรเป็นของขวัญ ฉันจะได้ซื้อให้ถูก ไม่งั้นก็ไม่รู้จะซื้ออะไรให้แกวะ"

คำพูดของผมมันทำให้ผมมึนงง ลืมเรื่องเสียอารมณ์ไปชั่วขณะ ผมจึงไปหาวันาที่จึงได้หลุดคำพูดออกมา

"วันนี้วันเกิดฉันหรือ" สาบานเลยว่าผมจำอะไรแบบนี้ไม่ได้จริงๆ

"ก็เออสิวะ คนอะไรลืมแม้กระทั่งวันเกิดตัวเอง"

"แล้วทำไมเธอไม่บอกพี่" ผมหันไปชักใช้ไล่เสียงกับคนใกล้ตัวทันที ย้ยน้ำตาลทำหน้าที่แข็งเล็กๆ ก่อนจะตอบเสียงเนือย

"เย็นนี้พอกับแม่ก็จะเซอร์ไพรส์พี่ไง แต่ตอนนี้คงไม่เซอร์ไพรส์แล้วละ"

สายตาเอาเรื่องของน้องสาวที่ส่งไปยังเพื่อนร่วมก๊วนเล่นเอามันเหวี่ยงตก ทำให้ผมรู้สึกสงสัยจนต้องตัดสินใจห้ามทัพด้วยตนเองก่อนจะเกิดศึกขนาดยอหน้าบ้าน

"อ้อ เอาละๆ ฉันยังก็ได้ทั้งนั้น แต่ตอนนี้ต้องรีบไปแล้ววะ" ผมก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ เกือบลืมนี่เลยว่าการกำลังรีบ

"ตอนเย็นรีบกลับมาด้วยละ พ่อกับแม่เตรียมของขวัญไว้ให้ พี่ต้องถูกใจแน่รับรองเลย"

"จริงดิ โอเค งั้นไปก่อนนะ" ผมว่าพลางโบกมือลาสองคนที่ยืนส่งอยู่หน้าบ้าน แล้วปั่นจักรยานคว่ำใจออกไปอย่างรวดเร็ว

ถ้ารู้ว่าการหันหลังจากไปในครั้งนี้จะเป็นการจากไปที่ยาวนานจนไม่สามารถหาคเคา ผมก็คงหันกลับไปสัมผัสภาพความทรงจำดีๆ ทุกอย่างเอาไว้ แต่เมื่อไม่มีใครล่องรู้อนาคตได้ ผมจึงได้แค่ส่งยิ้มและพาตัวเองออกห่างจากสถานที่ที่ผูกพัน มุ่งหน้าสู่เส้นทางที่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าตนเองจะต้องประสบ

แต่เมื่อชะตาได้กำหนด ก็คงไม่มีใครอาจหาญปฏิเสธมันได้

"ในที่สุด! ในที่สุดข้าก็ตามหาท่านพบจนได้...นายท่าน!"

เสียงลึกลับเจือแววยินดีดังขึ้นที่มุมอับมุมหนึ่ง ภายในพื้นที่หมู่บ้านจัดสรรอันใหญ่โตกว้างขวางของผู้มีอันจะกิน สามารถมองเห็นบ้านหลังงามของสองพี่น้องซึ่งใช้เป็นสถานที่สนทนาเมื่อครู่ได้อย่างชัดเจน ขณะที่เงาร่างสูงส่งในอาภรณ์สีดำสนิทปรากฏขึ้นราวกับภูตผี

"นับว่าความสามารถในการดมกลิ่นของเจ้าไม่เลว สมเป็นราชาสุนัขแห่งสามภพจริงๆ นะ เหา่ฟ้า"

เสียงทุ้มต่ำมาจากร่างเลือนรางในอาภรณ์ราวกับหลุดออกมาจากปกหนังสือนิยายจินโบราณ ซึ่งเป็นหนังสือแนวโปรคของชายหนุ่มที่เพิ่งปั่นจักรยานผ่านไปโดยมองไม่เห็นสิ่งผิดปกติใดๆ ไม่รับรู้ว่ามีเจ้าของใบหน้าคมคายและดวงตาคมประดุจอินทรีผงาดกำลังจับจ้องราวกับอยากจะแผดเผาร่างของคนให้สิ้นซาก

"หิ ไม่นึกเลยนะว่าจะมาอยู่ในสถานที่ที่ห่างไกลเช่นนี้ เมื่อก่อนก็ทำให้ผู้อื่นเคียดแค้น มาจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เว้น ช่างเป็นคนที่น่ารังเกียจเสียจริง"

"หุบปากของเจ้าไปซะเฉยๆ! หลานนอกคตญูอย่างเจ้าไม่มีสิทธิ์

พูดจาล่วงเกินนายท่าน ถ้าหากไม่ใช่ชีวิตที่ทรงขอร้องด้วยพระองค์เองละก็ ข้าไม่มีวันนำเจ้ามาหานายท่านแน่ คนอย่างเจ้ามันสมควรตายสักหมื่นครั้ง ถึงจะสาสมกับสิ่งที่เจ้าทำกับนายท่านของข้า!"

เห่าฟ้า สุนัขเทพในร่างมนุษย์หันมาขึ้นเสียงไล่ทันทีที่ได้ยินประโยค ซึ่งออกจากปากของชายหนุ่มอีกคน พร้อมส่งสายตาเป็นประกายคังสุนัข กระหายเลือดไปให้ แต่ชายหนุ่มนามเงินเชียงกลับมีท่าทีราวกับไม่รู้สึกรู้สีกุญแจร้อนใดๆ เลยกับสายตาที่เหมือนพร้อมจะฆ่าเขาได้ทุกเมื่อเย็นนั้น

"อ้อ ถ้าข้าสมควรตายหมื่นครั้ง นายของเจ้าก็ควรจะสมควรตายเป็นแสนครั้งกระมัง กับการที่เอาชีวิตของผู้บริสุทธิ์ไปมากมายเพียงเพราะการใช้อำนาจเกินควรของเทพคุณกฏ!"

"เจ้าไม่เข้าใจ ไม่เคยเข้าใจอะไรเลย" แม้จะถกเถียงกันมาเป็นพันครั้ง แต่เห่าฟ้าก็อดไม่ได้ที่จะต้องกลับมาถกในเรื่องเดิมๆ กับคนผู้นี้อีก

"ถ้าเช่นนั้นกับบอกมาให้ข้าเข้าใจสิ ว่านายของเจ้าไม่ได้เป็นอย่างที่ข้าพูด ก็เห็นกันอยู่แล้วว่าเป็นอย่างไร ชีวิตที่สูญเสียไปมากมาย คอให้เขาคายเป็นแสนครั้งยังไม่พอชดใช้ ถ้าไม่เห็นแก่มารดาและสายสัมพันธ์ทางสายเลือด ข้าคงสลายวิญญาณไม่ให้มีหนทางไปผูกไปเกิดได้อีกเลยด้วยซ้ำ นี่นับว่าข้าปรานีมากแล้ว!"

ชายหนุ่มยังคงยืนย่นและเชื่อมั่นในความคิดของตนเองอย่างไม่สั่นคลอนเช่นเคย ยังผลให้ผู้ฟังแค้นหัวเราะออกมาเบาๆ

"จงหองฟองขนไปเถอะเงินเชียง แล้ววันหนึ่งเจ้าจะเสียใจที่ทำอย่างนี้ ข้าจะบอกให้รู้เอาไว้ว่า หากไม่มีนายของข้า สามภพคงได้อยู่ไม่เป็นสุขอย่างแน่นอน เหล่ามารปิศาจคงจะเหิมเกริมกำเริบเสิบสาน ดูอย่างยามนี้ที่นายท่านจากมาเพียงไม่นานก็เกิดเรื่องกับเซียนชิงเขียว หากสามภพต้องเกิดหายนะ นั่นก็เป็นเพราะเจ้าแค่เพียงผู้เดียว"

"เจ้าให้ความสำคัญกับนายของเจ้ามากเกินไปเสียกระมังเห่าฟ้า สวรรค์ปราศจากนายเจ้าก็ยังมีเหล่าเทพเซียนอีกมากมาย จะมีมารปิศาจคนใดกล้าเหิมเกริมได้"

ชายหนุ่มนามเงินเชียงเซิดหน้าเอ่ยต่ออย่างท้าทาย คุณเหมือนพวก เขากำลังลืมนไปแล้วว่าจุดประสงค์อันแท้จริงในการมาเยือนที่แห่งนี้นั้นคือ สิ่งใด

"เจ้าอย่าลืมนเงินเชียง ค่อยให้มีเทพเซียนมากมาย ทุกคนก็ล้วนแต่ มีภาระและอำนาจหน้าที่อยู่ในขอบเขต นายข้าคือหนึ่งในจอมทัพของแคน สวรรค์ มีหน้าที่โดยตรงในการปราบปรามการรบกวนเหล่ามาร ที่สามภพอยู่ อย่างสงบสุขมาช้านานก็เป็นเพราะพวกมันล้วนเกรงกลัวความเคียดแค้น ของนายข้า และถ้าหากนายข้าไม่มีความสำคัญจริงอย่างว่า เจ้าจะต้อง เหยียบย่างมายังผืนแผ่นดินของเทพต่างแดน ผ่านห้วงเวลาที่ห่างไกลเหลือ ประมาณเช่นนี้ทำไมกัน"

เห่าฟ้าว่าพลางเหยียดยิ้ม เมื่อมองเห็นเงินเชียงได้แต่กั๊กกรามแน่น เพราะไม่อาจสรรหาคำพูดมาหักล้างข้อเท็จจริงของเขาได้

"ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ เวลานี้เจ้าก็เห็นแล้วว่านายเจ้าอยู่ในสภาพ เช่นใด ข้าไม่เห็นว่าคุณมีความสามารถใดที่จะค้นหาเซียนเชิงเดี่ยวทั้ง สิบสองพบได้"

"ความสามารถนั้นมีแน่ แต่ก่อนอื่นเราต้องพาเขากลับไปยังแคน สวรรค์เสียก่อนที่กมลจักรจะเริ่มหมุนอีกครั้ง ถ้าพลาคครั้งนี้ข้าเอง ก็ไม่มั่นใจว่าจะนำเจ้ามาสู่ห้วงเวลาที่ถูกต้องนี้ได้อีกครั้ง"

"แล้วเหลือเวลาอีกนานเพียงใดกว่าที่กมลจักรจะนำพาเรา กลับไป" เมื่อเห็นท่าทีจริงจังของกลุ่มสนทนา เงินเชียงจึงคัดลั่นใจเลิกต่อความ

"อีกสองชั่วยาม^๖" เห่าฟ้าตอบเรียบๆ แต่สีหน้ากลับมีร่องรอยของ ความกังวลปรากฏขึ้น

"ว่าอย่างไรนะ!?"

เงินเชียงขมวดคิ้วคิออยากจะได้การพบกับสุนัขเทพตนนี้ต่อข้อหา ที่ไม่ยอมบอกให้มันเร็วกว่านี้ ข้ายังชวนเขาปะทะคารมอยู่นานสองนาน

^๖ หนึ่งชั่วยามมีสองชั่วโมง

แต่เมื่อคิดถึงเวลาที่เหลือน้อยนิดแล้วจึงตัดสินใจคิดถึงปัญหาเฉพาะหน้า
ก่อน

ชายหนุ่มหมุนตัวให้ร่างกายสลายกลมกลืนไปกับสายลมเพื่อ
ติดตามผู้ที่เขาต้องการ ในขณะที่เห่าฟ้าได้แต่เพียงสายหน้าน้อยๆ ให้ความ
ความดีร้ายของหลานชายนายเหนือหัว แล้วจึงแปลงร่างกลับเป็นสุนัข
ตัวเชื่องกระโจนออกไปอย่างรวดเร็วปานลมพัดในทันที

ลายลมแห่งการผจญภัย

ผมจัดการลือกฤกษ์แจกรยานไว้หน้าปากซอยอย่างที่เคย ยก
 ข้อมือขึ้นดูนาฬิกาพลางสาวเท้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ กว่าจะโคคขึ้น
 รถเมล์ได้ทันก็เล่นเอาหอบแฮก หมคสภาพไปพอสมควร จึงรีบกระซบเป้
 ที่มีกล่องข้าวของน้องสาวกับอุปกรณ์ของใช้ต่างๆ แล้วมองหานั่ง

วันนี้เป็นวันหยุด รถเมล์คันที่ผมขึ้นจึงมีผู้โดยสารไม่มากนัก ผม
 เลือกนั่งชิดริมหน้าต่าง เมื่อจ่ายค่าโดยสารแล้วจึงเบนสายตาออกไปด้าน
 นอก มองดูชีวิตคนแต่ละคนที่ดำเนินไปตามวิถีของคนตามสองข้างทาง
 อย่างเงียบๆ มีเพียงเสียงสายลมและเสียงคุยเบาๆ ของผู้โดยสารไม่กี่คน
 บนรถเป็นเพื่อน

"หยางเจียน!"

อารมณ์สุนทรีย์ของผมหยุดชะงักทันที เมื่อได้ยินเสียงแหม่ม คังขึ้น
 ที่ข้างหู ผมสะดุ้งเผลอหันซ้ายแลขวา แทบอยากจะมีคนลงไปดูที่นั่งถ้า
 ไม่มีสายตาผู้โดยสารคนอื่น ๆ จับจ้องอยู่

ท่าจะหลุด ผิดเพราะเมื่อคืนฝันอะไรบ้าๆ

ผมพยายามสะกดจิตตัวเองสุดฤทธิ์ แต่ยังไงก็ไม่อาจเชื่ออย่างนั้น

ได้ ในเมื่อมันใจอย่างที่สุดว่าได้ยินอย่างชัดเจนราวกับว่าเจ้าของเสียงมากระซิบอยู่ข้างๆ หู แต่จะให้สรรหาคำไหนมาอธิบายที่มาของเสียงก็คงทำไม่ได้ เพราะตัวผมเองก็ไม่สามารถบอกตัวเองได้เหมือนกัน

ผมพยายามระบับจิตใจตนเองให้เป็นปกติ และลืมสิ่งที่ได้ยินเมื่อครู่ไปซะ ยังไงนี่ก็กลางวันสกกๆ ซ้ำยังมีผู้คนมากมาย คงไม่มีเรื่องแปลกๆ อะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

อันนี้ว่ากันตามสถิติที่เคยพบมานะครับ

ถามว่าทำไมผมถึงมีสถิติประหลาดนี้ได้นะเธอ...

บางทีนี้อาจเป็นที่มาของชื่อผมละมัง นายสามตาผู้มีตาที่สามสามารถมองเห็นอะไรแปลกๆ ได้

แน่นอนว่าอะไรแปลกๆ ที่ว่าย่อมหมายถึงอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากผี หรือเรียกอีกอย่างว่าวิญญาณ นั่นเอง ที่ยิ่งกว่าคือมันยังอัปเลเวลสามารถมองเห็นได้แม้แต่พวกเทวอารักษ์ เจ้าที่เจ้าทางซึ่งสถิตอยู่ตามที่ต่างๆ เรียกได้ว่าเห็นกันจนชินชา แต่ผมไม่เคยพูดถึงความสามารถนี้ให้ใครรู้หรอกนะ แม้แต่พ่อกับแม่

จะว่าไปนี่เองที่เป็นสาเหตุให้ผมนึกอยากรู้ที่มาของชื่อ ผมคิดว่าพ่อแม่คงจะพอรู้อยู่บ้างว่าเนตรศรัยมีความสามารถแบบนี้ในตัว ซ้ำนับวันมันยิ่งพัฒนานจนถึงขั้นพูดคุยเสวนากับสิ่งแปลกๆ ที่ว่าได้

แต่อย่างว่า ผมไม่ใช่พวกชอบพูดมาก ถือกิตติต่างคนต่างอยู่ไม่ข้องเกี่ยวกับกัน ทางใครทางมัน และไม่เคยปรากฏว่าจะมีภูตผีวิญญาณร้ายตนไหนเข้ามายุ่งกับผม ส่วนมากถ้าไปที่ไหน สิ่งแปลกๆ ที่ว่ามักจะพยายามหนีห่างซะมากกว่า

จำได้ว่าครั้งหนึ่งผมเคยไปลองของกับเพื่อนสมัยมัธยมที่บ้านร้าง ซึ่งเล่าลือกันว่าผีคุหนักหนา ถูกหลอกหัวโกรันมาหลายราย เพราะความคึกคะนองของพวกเพื่อนๆ บวกกับความที่ซี้เกียจพูดมากและไม่ชอบปฏิเสธใครถ้ามันไม่หนักหนาจนเกินไป ผมจึงคิดสอยห้อยตามไปด้วย ผลปรากฏว่าไม่มีอะไรมากร้ากราย เรียกได้ว่าไปเหนียวฟรี ในขณะที่มี

เด็กอีกกลุ่มเข้าไปหลังพวกเราเพียงไม่กี่ชั่วโมงโดนหลอกเสียจนซ็อกเข้าโรงพยาบาล ทำให้คอนันตัมถูกเพื่อนตั้งฉายาให้ว่า *หมอมีสมาตา* ที่แม้แต่ผียังกลัวไม่กล้ามาหลอก

แต่เรื่องจริงเป็นยังไงผมก็ไม่รู้หรอกนะ บางทีตอนที่พวกผมไปอาจจะเป็นช่วงเวลาพักผ่อนของผี หรือวิญญาณพวกนั้นอาจจะไปหลอกคนอื่นอยู่ที่อื่นพวกเราก็เลยโชคดี ไม่ใช่เพราะตัวผมอย่างที่คนอื่นคิดก็ได้ ใครจะไปรู้

ผมรวบรวมสติ สูดหายใจเข้า เริ่มท่องพุทโธ กำหนดลมหายใจเข้าออกอยู่ในใจตามที่พระอาจารย์เคยสอนช่วงที่ผมบวชเป็นเณรเพื่อทำจิตใจให้สงบ ทุกครั้งที่มืออะไรมารบกวนใจการทำแบบนี้จะช่วยให้ผมมีสมาธิมากขึ้นจนคิดนิสสัย ชอบฝึกสิ่งที่เรียกว่าการกำหนดจิตนี้ทุกครั้งก่อนนอนจนคล่องแคล่ว ถึงขั้นสามารถทำได้แม้กระทั่งเวลาเดินหรือทำกิจกรรมอื่นๆ โดยที่คนรอบตัวไม่ผิดสังเกต

เอาเข้าจริงผมไม่ใช่คนธรรมะธัมมอะไร เข้าวัดนับครั้งได้ แต่ในเมื่อเคยใช้ได้ผล จะเก็บไว้ใช้เรื่อยๆ ก็คิดว่าไม่เสียหายอะไร แถมยังส่งผลดีเสียด้วยซ้ำ โดยเฉพาะกับคนที่มักเจอสถานการณ์แปลกๆ เนื่อความคาดหมายอย่างผม

ผมสงบจิตสงบใจนั่งนิ่งมาจนถึงจุดหมายโดยไม่มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นอีก เมื่อถึงป้ายรถเมล์เป้าหมายจึงรีบลงรถ สาวเท้าเดินแกว่งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความกังวลว่าจะไปถึงที่นัดหมายช้ากว่ากำหนดมีมากกว่าอะไรแปลกๆ ที่เจอบนรถเมล์

ก็นั่นละ มันเป็นเรื่องารันตีหน้าที่การงานในอนาคตเลยนะ ถ้าแต่งงานพิเศษแบบนี้ยังไปสายคงไม่ต้องทำอะไรกันพอดี ความคิดนี้ทำให้เรื่องที่ว่าผมอาจจะถูกผีหลอกกลางวันแสกๆ นั้นเป็นเรื่องเล็กไปเลย

"โอ๊ะ! เฮ้ย!" สองเท้าเบรคฟรีด เมื่ออยู่ๆ ก็มีร่างเล็กๆ สีดำสนิทพุ่งออกมาขวาง ถ้าผมหยุดไม่ทันมีหวังไม่สิ่งนั้นก็ผมคงได้เจ็บตัวกันไปข้าง

"เจ้าหมาน้อย มาจากไหนเนียเกือบไปแล้วไหมละ!?"

ผมถอนใจอย่างโล่งอก มองลูกหมาสีคำตัวเล็กๆ ท่าทางจะเพิ่งเกิดได้ไม่กี่เดือน ทั้งยังสกปรกมอมแมมและหิวโซเข้ามาคลอเคลียข้างเท้า ใจอยากจะทำอะไรไปเพื่อให้มันน่ารัก แต่ขากลับไม่ยอมขยับ ยิ่งเมื่อมองเห็นแววตาที่จ้องมองมา ยิ่งมออย่างทำให้ผมรู้สึกสงสาร

คงเป็นหมาจรจัด ซ้ำยังเป็นแค่ลูกหมาตัวเล็กๆ ถ้าขึ้นป่อยไว้แบบนี้คงอดตายหรือไม่ก็ถูกรถทับตายเข้าสักวันแน่ ความรู้สึกที่ว่าไม่อาจนิ่งดูตายต่อภัยกับความรับผิดชอบต่องานที่ต้องทำอยู่ในใจ ก่อนฝ่ายแรกจะชนะในที่สุด

ผมควักมือถือออกมาโทร. หาลูกค้า ขอเลื่อนนัดไปสักหนึ่งชั่วโมงเพื่อจัดการหาที่ปลอดภัยให้เจ้าหมาน้อย แต่เมื่อโทร. คิด เสี่ยงที่ปลายสายกลับละล้าละลักขอโทษผมเป็นการใหญ่ เขาบอกว่ามีเหตุจำเป็น ไม่สามารถมาตามโปรแกรมวันนี้ได้ แถมยังยินดีจะจ่ายค่าเสียเวลาให้ผมเสียอีก

ผมวางสายพลางมองเจ้าหมาน้อยที่ยังคลอเคลียตรงปลายเท้าผมไม่เลิก พลังคิดว่าโลกนี้ช่างมีเรื่องบังเอิญได้อย่างน่าอัศจรรย์ดีแท้ บางทีผมกับเจ้าหมาน้อยตัวนี้คงมีวาสนาต่อกันจริงๆ

"มานี่มา เคี้ยวไปอยู่กับฉันนะ อาบน้ำสักหน่อย รับรองแถมต้องเป็นหมาน้อยที่หล่อมากแน่ๆ" ผมอุ้มเจ้าหมาน้อยขึ้นมา มันกระดิกหางพลางส่งยิ้ม...เอ่อ...หมายถึงแยกเคี้ยวให้ผม ก่อนจะจิ้นตัวแล้วกระโจนออกจากอ้อมแขน!

"เฮ้ย! มันจะไปไหนล่ะ!? มานี่นะ ฉันบอกให้มานี่ไงเล่า!" ผมตะโกนอย่างลืมหาย พลังออกวิ่งตามร่างสีคำๆ ที่วิ่งเลี้ยวลอคคเคี้ยวไปตามตรอกซอกซอยข้างทาง ทั้งๆ ที่มีคนเดินไปเดินมาพอสมควรแต่มันกลับหลบหลีกได้อย่างคล่องแคล่วจนน่าทึ่ง ผมชะงักที่เกือบจะชนชาวบ้านชาวช่องเข้าหลายที จนแล้วจนรอดก็เกิดเหตุการณ์น่าขำหย่อนอย่างนั้นขึ้นจริงๆ

"โห้! ขอโทษครับ..."

ผมก้มหน้าก้มตาขอโทษขอโพยต่างๆ ที่ตัวเองเกือบจะกระเด็น เมื่อ

ปะทะเข้ากับใครคนหนึ่งขณะเลี้ยวตรงหัวมุมเข้าไปในตรอกเล็กไร้ผู้คน แต่พอเงยหน้าขึ้น คำพูดของผมนกลับหยุดชะงักเพียงแค่นั้น เมื่อเจอเข้ากับสายตาคู่กรณีที่จ้องมองมา

เขาเป็นชายหนุ่มตัวสูงกำลังพอดี กะอายุจากหน้าตาคงประมาณยี่สิบกว่าๆ คิ้วเข้มหน้าคม เรียกได้ว่าหล่อเหลาพอจะเป็นคาราได้ คิดตรงสายคาที่คุไปสักหน่อย และยิ่งกว่านั้นก็คือการแต่งตัวนั้น...

"เอ่อ...แถวนี้มีกองถ่ายหนังจีนมาถ่ายทำหรือครับ"

นั่นคือสิ่งแรกที่ผมคิดได้เมื่อเห็นการแต่งตัวของอีกฝ่ายจนเผลอตัวพูดสิ่งที่คิดออกไป

จะว่าเป็นพวกคณะจิวก็ไม่ใช่ เพราะไม่ได้แต่งหน้าแต่งตัวลงการทำงานสร้างอย่างนั้น ตั้งแต่หัวจรดเท้า หากจะให้บรรยายก็คงต้องบอกว่าเป็นชุดแบบจอมยุทธ์ในหนังจีนกำลังภายในที่เคยเห็นในทีวีหรือในหนังนั่นเอง นี่ถ้าถือกระบี่อีกสักหน่อย ผมคงบอกได้อย่างมั่นใจเลยว่าใช่

แต่พอลองมาคิดดูอีกที มันก็ดูไม่สมเหตุสมผลอีกอยู่ดี กองถ่ายหนังอะไรมีคนแค่คนเดียวกับหมาหนึ่งตัว ที่ตอนนี้นั่งจุ่มปุ๊กอยู่ข้างๆ ผู้ชายคนนั้น แถมนในตรอกแคบๆ เจียบๆ น่ากลัวอย่างนี้อีก

จะว่าไปบรรยากาศแบบนี้มัน หรือว่า...

"คุณ...เอ่อ...เป็นวิญญาณ..."

ส่วนหมาตัวนั้นก็ป็นหมาผี!!

ทำไมถึงลืมหึกไปได้นะว่าหมาน้อยที่ไหนจะวิ่งเร็วปานคิดจรวด จะว่าผมจินตนาการสูงส่งหรือเป็นพวกคิดมากอะไรก็เถอะ แต่เพื่อสวัสดิภาพของตัวเอง ผมว่าผมควรจะไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุดดีกว่า

ไม่คิดเปล่า ระหว่างที่อีกฝ่ายละสายคาไปทางหมาน้อยข้างตัว ผมก็ค่อยๆ ขยับก้าวถอยหลังอย่างเนียนๆ รู้สึกถึงกลิ่นอายของสิ่งไม่ดีที่กำลังจะเกิดขึ้นถ้าขืนยังอยู่นานกว่านี้

"เจ้าเห็นหรือไม่เห่าฟ้า ว่าเจ้านายเจ้าตอนนี้กลายเป็นคนไร้ความสามารถ แยกแยะไม่ได้แม้แต่วิญญาณ ภูตผี หรือมนุษย์ไปแล้ว"

ภาษาจีน!?

ถึงจะกำลังพยายามหาทางหนีทีไล่ ผมก็ยังไม่วายเงี้ยวหูฟัง ก็ถือว่า
สมกับการแต่งตัวดี แถมภาษาที่ใช้ก็ยังฟังโบราณจนฟังรู้เรื่องบ้าง
ไม่รู้เรื่องบ้าง เท่าที่จับใจความได้ก็คือ เจ้านั้นกำลังค่าใครสักคนว่า 'ไร้
ความสามารถ' นั่นทำเอาผมคิดว่ากระตุกอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่ว่า
สถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเล็กคิคน้อย ดังนั้นผมจึงไม่ได้ใส่ใจ จน
เมื่อได้ยินเสียงโต้ตอบที่มาจากหมาน้อยตัวนั้น!

"เจ้าอย่ามัวแต่หาเรื่องไร้สาระนะ เงินเซียง มันเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาของวิญญาณที่ข้ามภพชาติมาไม่ใช่หรืออย่างไร เลิกอคติเกลียด
ชังนายข้าอย่างไรเหตุผลได้แล้ว"

หมาพูดได้!? พระเจ้าช่วยกลัวแทบ! มันกำลังขยับปากพูดจริงๆ
นะนั่น ผมไม่ได้ตาฝาด ผมกำลังถูกวิญญาณร้ายรังควานกลางวันแสกๆ
จริงๆ ค่าย!

"ทั้งหมดทั้งมวลเป็นเพราะนายเจ้าโหดเหี้ยม อามืด ไร้ความปราณี
แม้แต่กับผู้ได้ชื่อว่าเป็นครอบครัว หาใช่ข้าอคติ!" ผู้ชายคนนั้นกระซก
เสียงห้วน ก่อนจะหันขวับมาทางผม "ส่วนเจ้า อย่ามัวแต่คิดฟุ้งซ่าน!"

ผมชะงักกึก สายตาที่มองมานั้นดูวาวโรจน์น่ากลัว แต่แปลกที่ผม
กลับไม่รู้สึกลัวเท่าไร นอกจากตกใจ "อ้อ...แล้วก็อย่าได้คิดหนีไปไหน
เพราะเจ้าจะไม่มีทางได้หนี หยางเจียน"

ว่าพลางเจ้าตัวก็ตัวค้อมือขึ้นัวมาที่ผม!

แค่นี้...แค่นี้? ทำไมผมถึงขยับตัวไม่ได้ล่ะ!? เพิ่งรู้ว่าผีสมัยนี้มี
อิทธิฤทธิ์มากมายขนาดนี้

แต่เดี๋ยวก่อน *หยางเจียน* เจ้านี่เรียกผมว่าหยางเจียน เสียอย่างนี้
หน้าอย่างนี้ ทำไมรู้สึกคุ้นมาก มากเหมือนเพิ่งได้ยินและได้เห็นเมื่อไม่นาน
มานี้เอง

"ต้องการอะไร"

น่าประหลาด ทั้งที่ผมควรจะกลัวแต่กลับไม่รู้สึกลอยๆอย่างนั้นเลย

นอกจากหาวกระแวงและสับสนกับสิ่งที่พบเจอ ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในโลกที่เทคโนโลยีก้าวไกลไปถึงเพียงนี้แล้ว อาจเป็นเพราะว่าผมเคยเห็นสิ่งแปลกๆ มาจนชิน ดังนั้นผมจึงส่งคำถามออกไปด้วยน้ำเสียงที่นิ่งสงบจนคนฟังต้องขมวดคิ้ว นิ่งมองมาอย่างซึ่งใจอยู่นาน กว่าจะเอ่ยปากตอบได้

"เจ้าต้องกลับไปกับพวกข้า"

"ไปไหน" ผมพยายามถามให้สั้นและตรงประเด็นสุดๆ

อยู่ๆ ก็มาบอกว่าจะพาผมไป หรือว่าเจ้าพวกนี้จะเป็นวิญญาณที่ต้องการตัวตายตัวแทน แต่ดูจากการแต่งตัวย้อนยุคได้ใจ แกรมแฟนตาซีซะขนาดนี้ ผมว่าอยู่มาจนปานนี้ก็ไม่น่าจะหาตัวตายตัวแทนไม่ได้ละ

"ข้าไม่ชอบพูดอะไรนานๆ และซ้ำหลายครั้ง เพราะฉะนั้นฟังให้ดีท่านลุง!"

ผู้ชายคนนี้ยังคงใช้สายตาหาเรื่องจ้องผมไม่เลิกเหมือนผมไปตีหัวเขามาตั้งแต่ชาติปางไหน แต่เสียใจด้วย บอกแล้วว่ามันไม่ทำให้ผมรู้สึกเกรงเลยแม้แต่น้อย นอกจากเริ่มเมื่อยเพราะร่างกายถูกสตัฟฟ์ไว้นานสองนาน ทว่าดูเหมือนเขาจะไม่ได้สนใจคิ้วที่เริ่มขมวดเข้าหากันกับเรื่องที่เริ่มซึมของผม ยังคงหน้าคั่งตาพล่ามความต้องการของตนเองต่อไป

"หยางเจียน ตัวตนแท้จริงของเจ้าคือเทพเออร์ลาง เทพคุมกฎจอมทัพแห่งสวรรค์ แต่เพราะเจ้าก่อกรรมทำเข็ญ อาศัยอำนาจความเป็นเทพคุมกฎทำเรื่องเลวร้ายมากมาย ข้าจึงต้องทำลายร่างเทพของเจ้า แต่คงวิญญาณของเจ้ากลับหลบหนีมายังช่วงเวลาและผืนแผ่นดินอันห่างไกลนี้ ข้าก็ไม่อยากยุ่งด้วยถ้าหากไม่เป็นเพราะเกิดเหตุการณ์ร้ายบางอย่างขึ้น และเราต้องการกำลังของเจ้าไปช่วย เพราะฉะนั้นเจ้าต้องกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองกับพวกเราเดี๋ยวนี้"

"..."

หะ...หา? อะไรนะ!? คือช่วยพวกอีกทีได้ไหมฟังไม่ทัน ท่านลุงอะไร ใครเป็นลุงใคร แล้วหยางเจียนนี่เป็นใครนะ!? ขอร้องละ ช่วยพูดให้รู้เรื่องที!

ผมอยากจะตะโกนแบบนี้ออกไป แต่ที่ทำได้ก็คืออ้าปากค้างอย่าง งุนงงและอับจนปัญญาเท่านั้น คีที่หมาน้อยซึ่งถูกเรียกว่าเห่าฟ้าตัวนั้น คงจะสังเกตเห็นสีหน้าของผม จึงได้หันไปทำเสียงคุใส่เจ้าตัวพุดพล่ามซึ่ง คุเหมือนจะซื้อเงินเชียง...

เงินเชียง? เงินเชียง...จั้นหรือ? คุนอีกแล้วแฮะ เคยได้ยินที่ไหน นะ!?

"ท่าอะไรของเจ้า เช่นนี้จะให้นายท่านยอมรับง่าย ๆ ได้อย่างไร อย่างไรนายท่านก็เป็นมนุษย์ ใช้ชีวิตอยู่ที่โลกมนุษย์ในช่วงเวลาที่ผู้คน ห่างเหินจากความเชื่อในเรื่องเทพเจ้า จะอธิบายทั้งที่ก็ช่วยผู้ให้ผู้อื่นฟัง เข้าใจด้วยจะเป็นการดีกว่า ไม่เช่นนั้นมันจะเสียเวลาเปล่า"

"เสียเวลาเปล่า? ถูกต้อง ข้าก็คิดว่ามันเสียเวลาเปล่า เพราะฉะนั้น ข้าว่าคงไม่ต้องอธิบายอะไรแล้ว เวลาที่เสียไปแต่ละเสี้ยวยามล้วนมีค่า เจ้าเตรียมตัวพาพวกเรากลับ ไม่ต้องรอเวลาอะไรทั้งนั้น" คุณเงินเชียง หันไปตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทำให้เจ้าหมาน้อยทำท่าคิดหนัก

ว่าแต่หมาทำท่าคิด? เออ ผมก็อยากจะบออยู่หรอกนะ ถ้าไม่คิดว่าที่เจ้าหมากำลังคิดคัดสินใจอยู่นั้นนะ มันคือชะตาชีวิตของผมเสียวนะ นี่ชีวิตไอ้ครัยขึ้นอยู่กับหมาตัวหนึ่งจั้นระะ มันน่าสมเพชเกินไปแล้ว!

"แต่ว่า..."

"จะเข้าใจ ยอมรับหรือไม่ เรื่องนั้นค่อยพูดกันในภายหลังก็ไม่สาย ที่สำคัญในตอนนี้คือพานายของเจ้ากลับไปหรือเจ้าไม่คิดเช่นนี้เล่าเห่าฟ้า"

พี่ชายคาคุยังคงพยายามเกลี้ยกล่อม เจ้าหมาน้อยนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยอมพยักหน้าในที่สุด

"ก็ได้"

แต่เรื่องอะไรผมจะยอมให้หมามาคัดสินชะตาชีวิต!

"เดี๋ยวก่อน! นี่พวกคุณ ถ้ามผมหรือยังว่าอยากไปด้วยหรือเปล่า อย่าคิดเองเออเองกันแบบนี้ละ!" ผมออกปากประท้วงอย่างอดไม่อยู่

ไม่ว่านี่จะเป็นความจริง ความฝัน ภาพมายา หรืออะไรก็เถอะ แต่

อยู่ๆ จะให้คนอื่นมาบงการชีวิตคือๆ โดยไม่ถามความสมัครใจอย่างนี้ได้
ยังง

"นายท่าน ขออภัยด้วย เราจำเป็นต้องทำอย่างนี้ เอาไว้เมื่อกลับ
ไปถึงและหาเวลาที่เหมาะสมได้ เราจะเล่าให้ท่านฟังทุกอย่าง"

เมื่อหันมาพุดจบ ที่คอของเจ้าหมาน้อยก็ปรากฏวัตถุทรงกลม
สีเขียวคล้ายแผ่นหยกขนาดเล็กขึ้น นั้นยับยั้งปากที่กำลังจะร้องขอความ
ช่วยเหลือของผมิได้ในทันที!

แสงหลากสีบนแผ่นหยกทรงกลมหมุนวนอย่างรวดเร็วยเสียจน
ยิ่งมอยิ่งตาลาย และทุกๆ ขณะที่ลำแสงนั้นเพิ่มความเร็ว ผมิก็รู้สึกและ
รับรู้ได้ว่าทัศนวิสัยรอบค้ำนค่อยๆ เปลี่ยนไป

ตรอกแคบๆ คล้ายกำลังถูกเมฆหมอกสีขาวเข้าปกคลุม อากาศทั้ง
หนาวเย็นสลบอบอ้าวจนผมิรู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งตัวคล้ายกำลังจะเป็นไข้

นี่มันอะไรกัน!? เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตผมิกันแน่ ถ้ามั่นหมายว่านี่ผมิ
ไม่ได้ฝันไปใช่ไหม เมื่อเข้าหลังจากถูกน้องสาวปลุกขึ้นมาผมิรีบวิ่งเข้า
ห้องน้ำแล้วล้มหัวฟาดพื้นไปใช่หรือเปล่า แล้วนี่ผมิคงกำลังฝันอยู่!

ใช่แล้ว มันต้องเป็นฝันแน่ๆ!

พุดถึงฝัน...ผมิว่าผมิจำได้แล้วละว่าเจอเจ้าคนที่ซื้อเงินเซียงนี้ที่ไหน
ในฝันก่อนหน้านั้นเอง แถมเสียงที่ได้ยินบนรถเมล์ก็เป็นเสียงของเจ้านี่!

ตกลงนี่มันเรื่องบ้าอะไรกันแน่!?

ผมิอยากจะขุดขึ้นสุดกำลัง แต่คิดที่ตอนนี้ร่างกายค้ำนไม่ฟังคำสั่ง
ขณะนั้นเองเมฆหมอกสีขาวรอบกายที่หนาแน่นก็ค่อยๆ เจือจางลง อากาศ
เริ่มอบอุ่นและคงที่ รวมทั้งสุนัขน้อยสีค้ำซึ่งขยับตัวและกลายร่างเป็นคน
ไปค้ำหน้าค้ำค้ำ ทำให้ผมิลืมค้ำนไปชั่วขณะ

"เจ้าหมาน้อย ทำไม..."

"นายท่าน รออีกอีกใจเดียวท่านก็จะได้รู้ทุกอย่าง ข้าขออภัยที่
หลอกลี้ใช้ความเมตตาของท่านเป็นเครื่องมือบีบบังคับ ข้าเสียใจจริงๆ แต่
ข้าจำเป็นต้องทำเช่นนี้ หวังว่าท่านคงจะให้ภัยข้า"

ชายหนุ่มในชุดคลุมสีคำสนิท หน้าตาดูดีไม่แพ้อีกคนที่ยืนอยู่ข้างกัน เพียงแต่มีสิ่งที่ผิดแปลกคือหูเรียวแหลมคล้ายหุปีศาจในหนังแฟนตาซีที่เคยดูหันมา พลังพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนเจือแววเคารพบนอบ ทำให้ผมกล้าพอที่จะพูดอะไรตอบไปบ้าง

"ก็อย่าจะอภัย แต่ถ้าจะให้ดีพาฉันกลับไปส่งที่เดิมจะดีที่สุด"

"คงทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะเรามาถึงแล้ว" เสียงเข้มๆ ชัดจังหวะทำให้ผมต้องหันไปมองคนพูดที่ยืนคิหน้าขริบส่งสายตารังเกียจมาอย่างไม่ปิดบัง เล่นเอารู้สึกสยงใจไม่เบา ก่อนที่หมอกรอบตัวจะสลายจางหายไปอย่างรวดเร็ว

ผมมองไปรอบด้าน รู้สึกถึงฝ่าเท้าสัมผัสความนุ่มนวลของอะไรบางอย่าง จึงก้มลงมองเพื่อที่จะพบว่าตนเองเหยียบอยู่บนปูสีขาวของก้อนเมฆขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง และที่ผมรู้วามันคือก้อนเมฆก็เพราะมีสิ่งที่เหมือนกันนี้อยู่โดยรอบ ข้างบนก้อนเมฆเหล่านั้นยังมีร่างของผู้คนมากมายยืนเรียงรายพลางจับจ้องมาที่ตัวผม

ผู้คนมากมายแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายจีนโบราณต่างยุคต่างสมัยราวกับล่อยออกมาจากหนังสือที่เคยอ่าน สายลมพัดบางเบา กลิ่นหอมของดอกไม้ที่ไม่รู้จัก สิ่งก่อสร้างคล้ายพระราชวังจีนโบราณสีทองอร่ามซึ่งตั้งอยู่บนก้อนเมฆขนาดใหญ่เห็นอยู่ไกลลิบๆ รวมทั้งดวงจันทร์ดวงกลมโตลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าคล้ายใกล้แค่เอื้อม และเงาร่างของหญิงสาวเห็นได้ไม่ชัดตาที่ซ่อนอยู่บนนั้น

ทั้งๆ ที่ร่างกายไม่สามารถยับเยียนเคลื่อนไหว ทั้งๆ ที่ควรตกใจ ทั้งๆ ที่ควรหวาดกลัว สติแตก ควบคุมตัวเองไม่ได้ หรือดีโพยตีพายไม่ยอมรับในสิ่งที่เห็น

ทั้งๆ ที่ควรเป็นแบบนั้นตามปกติวิสัยของมนุษย์ที่ได้พบเจอกับสิ่งไม่คาดฝัน แต่ผมเองก็ไม่ว่าเพราะอะไร สิ่งแรกที่ผมทำเมื่อเหยียบย่างมาสู่สถานที่แห่งนี้กลับมีเพียงปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่สามารถควบคุมได้เท่านั้นเอง

"เทพเออร์กลางเป็นอย่างไรบ้าง?"

สุรเสียงทรงอำนาจคังก้องให้ได้ยินกันทั่ว ทรงหน้าบัลลังก์แห่ง
สรวงสวรรค์คือสุนัขเทพเห่าฟ้าและเงินเชียงซึ่งยื่นก้มหน้านั่งอยู่ รายล้อม
ด้วยบรรดาเทพเซียนมากมายที่ต่างมาชุมนุมกันเพื่อปรึกษาปัญหา
ใหญ่หลวงของสรวงสวรรค์โดยการนำขององค์อวี๋หวงคำตี้ จักรพรรดิแห่ง
แดนสวรรค์ รวมทั้งเจ้าแม่ซีหวางหมู่ มหาเทวีคู่พระทัยซึ่งประทับอยู่ข้าง
กายองค์จักรพรรดิ

"ยังไม่ฟื้นเลยพะยะค่ะฝ่าบาท" เห่าฟ้าก้มหน้าตอบ

ก้าวแรกที่มาถึงดินแดนนี้ นายของเขาก็ทรุดหมดสติไปแทบจะ
ทันที สาเหตุนั้นยังไม่ทราบแน่ชัด ได้แต่คาดการณเฝ้าว่าคงเป็นเพราะ
ร่างกายของมนุษย์ไม่อาจปรับตัวได้กับการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน
ของการก้าวผ่านห้วงเวลาระหว่างสรวงสวรรค์กับแดนมนุษย์ ที่ห่างไกล
ทั้งกาลเวลาและผืนแผ่นดินอันเป็นต้นกำเนิดแห่งนี้

องค์จักรพรรดิถอนพระทัยเล็กน้อย ก่อนจะหันไปทางท่านผู้เฒ่า
เคราขาวยาว แต่งกายคังเช่นนักพรตลัทธิเต๋าผู้หนึ่ง

"ไท่ซ่างเหล่าจวิน"

"พะยะค่ะฝ่าบาท" ท่านผู้นั้นตัวคังเส้นนักพรตในมือเล็กน้อย ก่อน
ก้าวออกมาค้านหน้าและก้มหัวเพื่อรอรับสั่ง

"ท่านจงไปดูแลรักษาอาการเทพเออร์กลาง ทำอย่างไรก็ได้ให้เขา
ฟื้นขึ้นมาและฟื้นคืนอิทธิฤทธิ์โดยไว"

"พะยะค่ะ กระหม่อมจะทำสุดความสามารถ" เทพนักพรตผู้เฒ่า
รับคำ นิ่งเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยขึ้นอีกครั้ง "แต่ว่าการคืน
อิทธิฤทธิ์และความทรงจำแห่งเทพนั้นคงเป็นเรื่องยากที่จะทำได้โดยไว
เรื่องนี้ต้องอาศัยเวลา..."

ไท่ซ่างเหล่าจวินเงยหน้าขึ้น สีหน้านั้นแสดงความหนักใจอย่างเห็น
ได้ชัด

"แต่ว่าเรารอไม่ได้แล้ว ยิ่งปล่อยเวลานั้นนานเข้าก็ไม่อาจคาดเดา

ได้ว่าจะเกิดผลกระทบใดขึ้นได้บ้าง กลุ่มดาวจักรราศีไม่เคยขาดผู้พิทักษ์ ลำพังไท่ไ้จินซิง⁷ ที่ข้าส่งให้ไปช่วยดูแลนั้นก็คงจะตึงมือหนัก ด้วยตัวเขาเองก็มีภาระหน้าที่ของตนเองอยู่เช่นกัน"

"แล้วพระองค์เห็นควรว่าอย่างไรเล่าพะย่ะค่ะ"

คำถามนั้นทำให้องค์จักรพรรดิแห่งสรวงสวรรค์ต้องถอนพระทัยอีกครั้ง ก่อนจะหันไปยังนางผู้ประทับนั่งเงียบอยู่ข้างกาย

"เจ้าแม่ เจ้าเห็นควรว่าอย่างไรบ้างในเรื่องนี้"

"ข้าคิดว่าเรื่องความทรงจำหรืออิทธิฤทธิ์นั้นว่ากันทีหลังก็ยอมได้ สิ่งสำคัญก็คือเปิดตาที่สามให้เขาเสียก่อน ซึ่งคิดว่ามันคงไม่ยากนักหรอก จริงหรือไม่เหล่าจวิน" พระนางตอบคำถามด้วยใบหน้ายิ้มละไม พลางหันมาทางท่านผู้เฒ่าที่ก้มหัวรับคำในทันที

"น่าจะเป็นเช่นนั้นพะย่ะค่ะ"

"ดี หลังจากนั้นเราก็ให้หยางเจียนใช้ตาที่สามและอำนาจของเทพปกครองเซียนชิงเสี่ยวเพื่อค้นหาพวกเขาและไปพาตัวกลับมา..."

"ขอประทานอภัยเจ้าแม่ กระหม่อมขอพุดอะไรสักนิด" เหา่ฟ้าที่ทนนิ่งฟังการตัดสินชะตากรรมของผู้เป็นนายมานานสองนานอดไม่ได้ที่ต้องเอ่ยขัดขึ้น แม้จะรู้สึกเกรงกลัวในอำนาจบารมีของจักรพรรดิและพระแม่แห่งแดนสวรรค์นี้ก็ตาม แต่ความห่วงใยในตัวนายเหนือหัวนั้นมีมากกว่าหลายเท่าตัว

"หากให้นายท่านของกระหม่อมออกไปค้นหาเซียนชิงเสี่ยวทั้งที่ยังไม่ฟื้นฟูความทรงจำหรืออิทธิฤทธิ์เช่นนั้นจะมีเป็นอันตรายหรือหือฝ่าบาทก็ทรงรู้ว่าเหล่ามารปีศาจจ้องจะหาโอกาสทำลายนายกระหม่อมอยู่ตลอดเวลา ไหนจะร่างกายของเขาที่มีพลังหยาง (พลังด้านสว่าง) อยู่เต็มเปี่ยม คงจะดึงดูดมารร้ายที่ต้องการตัวเขาเพื่อเพิ่มพลังให้แก่ตนเองซ้ำเกรงว่า..."

⁷ เทพประจำดาวประกายพริ้วหรือดาวศุกร์

"เจ้าจะกังวลไปใยเล่าเห่าฟ้า ใ่ว่านายเจ้าอยู่เพียงตัวคนเดียว ยังมีตัวเจ้า *ฉีหลง* รวมทั้งเงินเชียงอยู่อีกทั้งคน" เจ้าแม่หวางหมู่ตรัสยิ้มๆ คล้ายมิได้ถือสา ก่อนจะไล่สายตาไปจ้องร่างของชายหนุ่มผู้ยื่นน่องเงินเหมือนมิได้รับรู้หรือมีส่วนร่วมกับเหตุการณ์มาตั้งแต่แรก ซึ่งเขาก็เฝยหน้าจันทันทีเมื่อได้ยินรับสั่งเช่นนั้น

"กระหม่อมไม่ขอรับทำภารกิจนี้ กระหม่อมรับปากว่าจะช่วยไปพาเขากลับมาก็ทำแล้ว เหตุใดจึงต้องให้กระหม่อมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก!?"

"เงินเชียง เจ้าลืมนไปแล้วหรือว่าเหตุร้ายทั้งมวลที่เกิดขึ้นในเวลานี้มีมูลเหตุมาจากสิ่งใด...หรือใคร" พระนางยังคงกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ราวกับไม่รู้ถึงความขุ่นเคืองในน้ำเสียงที่อีกฝ่ายส่งมา ทว่าคำพูดนั้นกลับทำให้เงินเชียงเผลอสะอึก

"เจ้าสังหารหยางเจียน ทำให้เกิดผลพวงตามมามากมาย ยังไม่นับที่เจ้าเคยเข้าไปโมยโอสถทิพย์ของไท่ซางเหล่าจวิน บุกรุกอาละวาดบนสวรรค์ ถึงเจ้าจะฝ่าด่านที่ *หยวนสื่อเทียนจวิน*^๑ ได้วางไว้ ช่วยแม่ของเจ้าออกมาจากเขาหวัชานได้ตามกำหนดเวลา ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการจนสามารถเปลี่ยนแปลงกฎสวรรค์ แต่เรื่องพวกนี้ไม่ได้อยู่ในข้อตกลง หากข้าจะเอาผิดเจ้าก็ย่อมได้ หรือถ้าเจ้าไม่มีจิตสำนึก ไม่มีความรับผิดชอบต่อผลของการกระทำของเจ้า แล้วจะต่างอะไรกับลูกของเจ้าที่เจ้ากล่าวหาว่าเขาเป็นคนเลวร้ายคำทราวมกันล่ะ"

"กระหม่อม..." เงินเชียงอ้าปากค้าง จนปัญญาที่จะหาข้อคัดค้านถ้อยคำเหล่านั้น เขามองรอยแฉ้มสรวลอย่างเป็นต่อของเทวีแห่งแดนสวรรค์แล้วค่อยก้มหน้าลง "ก็ได้ กระหม่อมจะทำตามพระประสงค์คุ้มครองหยางเจียนจนกว่าจะเสร็จสิ้นภารกิจนี้"

^๑ เทพนักพรตสูงสุดตามลัทธิเต๋า ประทับยังเขาคุนหลุน แม้แต่อดีตยังต้องให้ความเกรงใจ บางตำนานว่าท่านกับอวีตี้เป็นองค์เดียวกัน

"ดีมาก" เจ้าแม่แยมสรวลน้อยๆ ก่อนจะผินพักตร์ไปยังข้างกาย "ทำอย่างนี้พระองค์เห็นว่าเป็นเช่นไรเล่าเพคะ ฝ่าบาท"

"อืม...ข้าก็เห็นด้วยกับเจ้าแม่ ถ้าเช่นนั้นก็ตกลงตามนี้" องค์จักรพรรดิพยักพระพักตร์น้อยๆ ก่อนจะหันกลับไปยังท่านผู้เฒ่าที่ยังคงยืนรอรับคำสั่งอยู่ดังเดิม "ไท่ช่างเหล่าจวิน ท่านก็ไปทำตามที่เจ้าแม่ว่า แล้วให้ใครไปตามนักพรตอวิคิงมาด้วย เขาเคยเป็นอาจารย์ของหยางเจียน คงจะช่วยอะไรได้บ้าง"

"พะยะค่ะ"

ไท่ช่างเหล่าจวินรับคำ ก่อนจะเดินออกไป พร้อมๆ กับเงินเสียงที่กัมหวัศวระแก่ผู้นำสูงสุดแห่งแดนเทพแล้วสะบัดตัวจากไปเช่นกัน แต่กระนั้นเห่าฟ้าก็ทันเห็นแววตาไม่พอใจจ้องมองมา

เห็นทีว่าคราวนี้นายท่านคงต้องลำบากทั้งกายและใจอีกเป็นแน่แท้ ท่านช่างน่าสงสารเหลือเกินนายข้า...

เห่าฟ้าเผลอตัวส่ายหน้ากับตนเองเล็กน้อย ก่อนจะจกมาโดยไม่ลืมทำความเคารพผู้เป็นใหญ่แห่งแดนนี้ตามสมควรเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ดีแล้วแต่ คนที่เขาภักดีมีแค่เพียงเอิร์ทกลางเส้นหยางเจียน แต่เพียงผู้เดียว หากมันผู้ใดบังอาจทำให้นายของเขาต้องเจ็บช้ำน้ำใจ หรือแม้แต่เจ็บปวดแม้เพียงปลายก้อย คราวนี้แม้จะเป็นเสียงห้ามจากผู้เป็นนายก็คงไม่อาจจะหยุดสุนัขจนตรอกตนนี้ได้อีกต่อไป

เขาสาบานเลยว่ามันผู้นั้นจะไม่มีที่ใดในสามภพนี้ให้ได้ใช้หายใจอีกอย่างแน่นอน!

"เอิร์ทกลาง...เอิร์ทกลางเจ้าได้ยินข้าหรือไม่"

เอิร์ทกลางไหนกัน!? เสียงใครกันนะหนวกหูชะมัด!

"อย่ายุ่งน่าคนจะนอน!" ผมรู้สึกได้อย่างรวดเร็วเลยว่าตัวเองพุดออกไปแบบนั้น ความมอบอุ่นสบายทำให้ไม่อยากแม้แต่จะเปิดเปลือกตาขึ้นรับรู้สิ่งใด

ใช่แล้ว เรื่องที่ผ่านมากงเป็นแค่ความผันตั้นหนึ่งเท่านั้น อีกไม่นานทุกอย่างก็จะต้งผ่านไป มันต้งผ่านไปด้วยคิแน่ๆ

"หยางเจียน ถ้าเจ้ายังไม่ลืมตาคึ้นมาละก็ ข้าจะจับเจ้าโยนลงจากเตียงเคียนนี้!"

เอ้! เสียงแบบนี้ วิธีการพูดแบบนี้ นัมัน...

"เฉินเซียง! มันจะมากไปแล้ว ครั้งก่อนหากนายท่านไม่กักขังข้าไว้แล้วเจ้าใช้วิธีหมาหู่ละก็ เจ้ากับข้าคงได้สะตางกันไปแล้ว ครานี้ถ้าข้ายังอยู่ตรงนี้ เจ้าก็อย่าหวังจะทำอะไรนายท่านได้แม้แต่ปลายเล็บอีกเลย เพราะข้าจะคับลมหายใจของเจ้าซะ!"

เสียงคุนตั้นอีกเสียงคังขั้นเค็มสองหู และสิ่งที่ไค่ยั้นก็เรียกสติมให้กลับมาจากห้วงนิทราไค่เป็นอย่งคิ

นี่ผมกำลังเจอกับปรากฏการณ์ผันช้อนผันอยู่หรือโนะ แล้วผมควรจลืมตาคึ้นหรือควรจลั้บต้อไป เพื่อจะได้คึ้นมาที่โลกจริงๆ ของผมกันละ

คงไม่มีเวลาไหนที่ผมปรารถนาอยากใช้บริการปลุกเคลิเวริชองยัยน้ำตาลมมากเท่าตอนนี้อีกแล้ว เพื่อทุกอย่างจะกลับเป็นปกติไค่เหมือนทุกวันที่ผ่านมา แต่มันก็คงเป็นไค่แค่ความหวัง โดยเฉพาะตอนที่มิเสียงเอะอะเอีคตะโรคังปะทะเข้ามาเค็มสองหูขนาดนี้

"ถ้าคิคว่าขัคขวางข้าไค่ก็ลองดู เहांฟ้า!"

"เซ่นนั้นก็เข้ามา!"

"หยุดเคียนนี้!!" ผมลืมตาคึ้น หันขวับไปมอสองคนที่คังท่าจะกัค... เอ่อ...ผมหมายถึงลู้กัน ปากตะโกนออกไปเค็มเสียงโดยไม่ทันคิค ไม่รู้ว่่าเป็นเพราะสติแตกหรือเพราะอะไรเหมือนกัน แต่ถ้าไค้รลองมาเจออย่งผม ถ้าไม่สติแตกก็ให้มันรู้ไป

"อ้อ คึ้นคึ้นมาไค่เสียทีนะ คิคว่าจะนอนไปคังเมื่อไหร่" เฉินเซียงพึมพำ เหล่มองมาชั่วครู่ ก่อนจะเคนไปยั้นกอดอกเก็กหล่ออยู่ตรงประตุเหมือนเห็นผมเป็นตั้บั้งตั้แมลงอะไรลั้กอย่งที่หากอยู่ไค่ลั้แล้วจะคัค

คะเยอขึ้นมา ถึงได้ทำท่ารังเกียจจริงจังขนาดนั้น

แต่ผมไม่ทันได้ให้ความสนใจมากนัก เมื่อเจ้าหมาน้อยในร่างมนุษย์นามเห่าฟ้าโผล่พรวดแย่งขึ้น โดยการปราดเข้ามาข้างเคียง ละล่ำละลักบอกด้วยน้ำเสียงหวงใย

"นายท่าน ท่านตื่นแล้ว รู้หรือไม่ พอมาถึงท่านก็ล้มฟุบลงไป ข้าตกใจแทบแย่ นึกว่าท่านจะเป็นอะไรไปเสียแล้ว"

"อ้อ อืม..." นี่คือคำตอบของผมที่มีให้แก่คำพูดมากมายของเขา

ตอนนี้ผมรู้สึกท้อสของตัวเองไม่ทำงานอย่างรุนแรง มันทั้งคือทั้งคันจนคิดอะไรไม่ออก ได้แต่พยักหน้าเออออไป ก่อนจะชันคอพยุงร่างของตัวเองลุกขึ้น

"โธ้ย! อะไรวะเนี่ย!?" ผมเผลอสบตไปเป็นภาษาไทย เมื่อรู้สึกว่ามีหนังหุ้มคล้ายถูกฉุดกระชากอย่างรุนแรงจนต้องหงายหลังลงไปอีกครั้ง!

อูย...เจ็บขนาดนี้คงไม่ใช่ความฝันแน่แล้วละไอ้ครีเอเอ! ว่าแค่นี้จะช่วยข้าช่วยซ่อน ช่วยซ่อนเงื่อนอะไรขนาดนี้วะเนี่ย!

ผมยกมือขึ้นคลำหัว พลางเหล่มองหาสาเหตุที่ทำให้ตัวเองแสดงท่าทางน่าขายหน้า ในขณะที่เห่าฟ้ากำลังทำสีหน้างุนงงกับคำพูดของผม และเจ้าคนที่ประตูกำลังหัวเราะเบาๆ คล้ายเยาะเย้ย แต่ผมขี้เกียจจะสนใจมากไปกว่าสิ่งที่เห็นอยู่ตอนนี้

สองมือสาวเอาเส้นผมสีดำยาวย้วยขึ้นมาตรงหน้า ความรู้สึกหวาดหวั่นโถมเข้ามาทีละน้อย เมื่อค่อยๆ ขยับไล่นิ้วมือไปตามเส้นผม นั่นจนมันไปถึงที่สุดที่...

หนังหัวของผมเอง!

ผมตะกุกตะกักอีกครั้ง ขณะที่คอยระวังไม่ให้ไปเผลอตบปลายผมยาวของตัวเองจนเจอเข้ากับสภาพน่าสมเพชเมื่อครู่นี้

ว้ากกก! ใครทำอะไรกับหัวครู!?

ผมตะโกนก้องอยู่ในใจ ขณะยกสองมือขึ้นขยำเส้นผมที่ยาวสยายลงมาถึงบันเอวอย่างงุนงง และที่ยิ่งกว่านั้นคือ ตกใจ!

นี่ถ้ายัยน้ำตาลมรู้ว่าทรงผมนี้รื่องเกาหลีสก๊อต ซึ่งคุณน้องสาวที่รักอุทิศส่าห์เสียสละกำลังเงินและกำลังแรงในการแลกพี่ชายผู้รักสงบ ยิ่งชีพและไม่ชอบทำอะไรตามสมัยผู้นี้ไปจัดการแปลงโฉม ต้องมากมายเป็นแบบนี้ ไอนายศรียคงถูกน้องสาวจับกล้อนผมในฐานะที่ไม่ยอมรักษาหัวตัวเองเอาไว้ให้แน่!

นอกจากนั้น เสื้อผ้าสัมภาระของผม กล่องข้าวของน้องสาวทุกอย่างตอนนี้มันอยู่ไหน!? มันหายไปไหนหมด!?

"สิ่งใดที่เป็นสิ่งของจากโลกเดิมของท่านนั้นไม่อาจนำผ่านเข้ามายังแดนแห่งนี้ได้ ตัวท่านเองก็ถูกไอทีพย์แห่งแดนสวรรค์ชำระล้างสิ่งสกปรกที่ติดตัวมาไว้ให้ต้องแปดเปื้อนดินแดนแห่งนี้ สภาพภายนอกและเครื่องอาภรณ์ของท่านนั้นเกิดจากไอทีพย์แห่งแดนสวรรค์ โปรดวางใจ มันไม่อันตรายกับท่านหรอกนายท่าน"

ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่อันตรายหรือไม่อันตรายซะหน่อย ช่วยเข้าใจสักนิดว่ามันตกใจเพีย! มีใครคั่นขึ้นมาอยู่ในสภาพนี้จะไม่ตกใจบ้าง!

แต่เอาเถอะ นี่คงไม่ใช่เวลามาตกใจกับเรื่องแบบนี้

ผมหันไปมองหน้าเจ้าเห่าฟ้าที่ยังคงคอยจ้องมาอย่างห่วงใยอยู่ข้างตัว แถมยังช่วยอธิบายไปด้วยแม้จะผิดสถานการณ์ไปหน่อย อยากจะบอกออกไปอย่างที่คุณคิดเหมือนกัน แต่ก็ตัดสินใจเก็บอาการความอยากรู้อยากเห็นมากมายสารพัดสิ่ง ก่อนจะถามออกไปสั้นๆ เอาให้ตรงประเด็นที่อยากรู้ที่สุดในตอนนี้

"พวกเจ้าต้องการอะไรจากข้ากันแน่"

"อ้อ พูดยาเป็นผู้เป็นคนแบบนี้ก็เป็นนี่ ข้าเห็นว่าเจ้าไปจุติยังดินแดนใหม่แล้วเจ้าจะกลายเป็นคนชื่อบื้อ พูดยกับพวกข้าไม่รู้เรื่องซะอีก" เสียงก่อนแคะคังมาจากอีกด้านแบบที่ไม่บอกก็รู้ว่าเป็นของใครถูกส่งมา ทำให้ผมหันขวับไปทางคันตอทันทีอย่างอดไม่อยู่

"ข้าคิดว่าตัวเองพุดรู้เรื่องเสมอ ไม่ว่าจะกับสุนัข มนุษย์ หรือสัตว์ประหลาดไหน หากพุดคิดกับข้า ข้าก็พุดได้ด้วยดี แต่ถึงแม้จะเป็นมนุษย์ด้วย

กัน หากเสวนาคัวยถ้อยคำไร้การอบรม ข้าเองก็เกรงว่าเสียเวลาที่จะพูดคัวย"

อะฮ้า คิดได้ไงวะเนี่ย! ใครบอกอ่านนิยายไร้สาระ ไม่มีประโยชน์นี่ล่ะประโยชน์ อย่างน้อยก็ใช้ตอกกลับเจ้าคนที่ชอบพูดจากวนประสาทนี้ได้ล่ะน่า บอกเลยว่าจำมาจากนิยายล้วนๆ

ผมไม่ยอมมองหน้าและสบสายตาเหมือนอยากจะกินเลือดกินเนื้อนั้นอีก นอกจากหันกลับมาทางเห่าฟ้าที่กำลังกลั่นหัวเราะจนตัวสั่นจนนึกอยากจะหัวเราะตาม แต่กลับต้องฝืนเก็บอาการตัวเองเอาไว้อย่างที่สุด ยิ่งงี้ก็ไม่ใช่เวลามาหัวเราะสบายใจแน่สำหรับสถานการณ์ของผม

"ว่ายังไงละเจ้าหมาน้อย" ผมถามย้ำ แต่นอกจากจะไม่ได้คำตอบจากสุนัขในร่างคนตัวนี้แล้ว กลับมีอีกเสียงเข้าแทรกขัดจังหวะซะก่อน

"เรื่องพวกนั้นข้าจะบอกให้เจ้ารู้เอง ตอนนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง"

ผมเงยหน้าขึ้นมองไปทางคันเสียงแหบแห้งอันบ่งบอกว่าเจ้าของเสียงอยู่ในวัยชรา จำได้ว่านี่เป็นเสียงแรกที่ได้ยินก่อนจะลืมหึมาขึ้นมา แล้วมองสำรวจร่างนั้นอยู่ชั่วอึดใจ

"ท่าน...ไ้่ช่างเหล่าจวิน!?" ปากผมขมขมมิบริกขานทั้งที่สมองคิดตามไม่ทัน แต่หากว่าที่นี้คือแดนสวรรค์ของเหล่าเทพในตำนานจีนที่ผมเคยอ่านแล้วละก็ ผู้เฒ่าเคราขาวยาวย้วย ช้ำยังถือเส้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของนักพรตเต๋าอย่างนี้ก็มีไม่มากนัก และสัญชาตญาณบางอย่างก็บอกผมว่าตัวเองเคาไม่ผิด

"จิตใจที่เจ้ายังจำข้าได้เออร์หลาง" ท่านผู้เฒ่ายิ้มน้อยๆ แวดตาอ่อนโยนใจดีนั้นจ้องมองมาทางผม "เจ้ายังไม่ได้บอกข้าเลยนะว่าตัวเจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง"

"เอ่อ...ข้าไม่ใช่ไรแล้ว แ่รู้สึกมีนหัวนึคหน้อย" ผมรวบรวมสติอีกครั้ง พลังตอบกลับไปด้วยท่าทีนอบน้อมที่สุดเท่าที่จะทำได้

เทพระดับสูงที่มากอาวุโสในเทวตำนานจีนที่ผมเคยศึกษาผู้นั้นตอนนี้กลับมายืนให้เห็นเป็นตัวแทนคนแบบเป็นๆ อยู่ตรงหน้า ถ้าไม่เกร็ง

ก็แปลกแล้ว

"ดีแล้ว ร่างกายเจ้าคงปรับสภาพไม่ทันเท่านั้นเอง อีกหน่อยก็คงชิน แต่เจ้าดูพูดจาคล่องแคล่วเหมือนไม่ได้หลงไปยังแดนไกลดังเช่นที่เห่าฟากับเงินเซียงบอกเลยนะ"

ก็แน่นอนละ อย่างน้อยในเส้นเลือดผมก็มีภาษาจีนกับพวกนิยายจีน หรือหนังสือตำนานประวัติศาสตร์จีนอยู่เต็มหัว ไหนๆ ก็อ่านมาแล้วเอามาปรับใช้ในสถานการณ์อย่างนี้หน่อยจะเป็นอะไรไป บอกตามตรงว่าไม่เคยคิดด้วยซ้ำว่าของพวกนั้นมันจะมีประโยชน์ในลักษณะนี้

ผมได้แต่นั่งคิดอยู่ในใจเงียบๆ แต่ไม่ได้เปิดปากพูดอะไรอีก บอกแล้วว่าผมไม่ใช่พวกชอบพูดมาก ถ้าไม่สนิทสนมหรือจำเป็นแล้วละก็ไอ้ศรัยก็คล้ายคนใบ้ดี นี่เอง ผลอยู่ จะถูกหาว่าหยิ่งเสียด้วยซ้ำไป แต่ที่ไม่พูดก็เพราะไม่รู้จะพูดอะไร หรือขี้เกียจพูดต่อความยาวสาวความยืดเท่านั้น ไม่ใช่หยิ่งหรือรังเกียจอะไรใคร

แบบนี้คงไม่คิดว่าผมขี้เกียจจนเกินไปนะ

"แม้ภายนอกจะเปลี่ยนไปเพียงใด แต่จิตวิญญาณก็ยังคงเป็นเจ้า ซึ่งเป็นคนที่เก็บความรู้สึกเก่งเช่นเดิม ไม่รู้ว่าข้าควรจะดีใจหรือเสียใจกันแน่" ท่านผู้เผ่าร่าฟิงกับตนเอง ก่อนจะหันไปทางสองหนุ่มที่แม้จะยืนแยกห่างกันแล้วก็ไม่วายส่งสายตาสี้มแฮ่ใส่กัน ทำเอาคนมองเผลอเผลอนลมหายใจออกมาเล็กน้อย ก่อนจะสั่งเสียงเรียบ

"พวกเจ้าออกไปก่อน ข้าจะคุยกับเออร์หลางตามลำพัง"

"ขอรับ"

หนึ่งหมาน้อยกับอีกหนึ่งคน (หรือเปล่า?) ก็มารับคำอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะถอยออกไปตามคำสั่ง โดยมีรอยยิ้มและสายตาดุจไฟของท่านผู้เผ่าคอยมองส่งจนลับตา ท่านสะบัดเส้นมือเบาๆ ประคอบานใหญ่คล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นคึง ปิดกั้นสรรพเสียงและสิ่งใดจากภายนอกจนมิดชิดในทันที

"เออร์หลาง!" ใบหน้าซราหันขวับมาทางผมอย่างกะทันหันเล่นเอา

เมลอสะคั้ง "ข้าเคยเตือนเจ้าแล้วใช้หรือไม่ว่าอย่าได้ทำอะไรเกินตัวเช่นนั้น ตอนนี้เป็นอย่างไร เจ้าตายไปทำให้สวรรค์และแดนมนุษย์โกลาหลไปหมด ไหนจะเขียนเชิงเชียวทั้งสิบสองที่ประท้วงหยุดงาน ข้ายังมาหายตัวไป ส่งผลให้การโคจรของดวงดาวคลาดเคลื่อน มีผลกระทบต่อทั้งสามภพแล้วทีนี้จะทำอย่างไรต่อไป ไหนเจ้าบอกข้ามาซิ เจ้ามีมหาเรื่องยุ่งยากมาให้ข้าตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว เตือนไม่เคยฟัง! เจ้านี้มัน..."

โบหน้า สายตา และรอยยิ้มใจดีเปลี่ยนเป็นถมึงทึงและเอาเรื่อง แม้แต่น้ำเสียงก็ห้วนกร้าว เจ้าของร่างชราสาวเท้าเข้ามาใกล้ขณะพล่าม ป่นยี้คยาวจนผมต้องถด์ตัวออกห่างจนแทบจะตกเตียง

"อ่า เหล่าจวิน ข้าไม่เข้าใจว่าท่านพูดเรื่องอะไร"

ผมมองท่านผู้เฒ่าอย่างอับจนปัญญา ก็เล่นร่ายยาวใส่เอาใส่เอา แล้วใครมันจะไปรู้เรื่องได้

"อ้อ ขอโทษด้วย ข้าลืมไปว่าเจ้าจำไม่ได้" เหล่าจวินกะเพริศคาปริบๆ พลังถอยออกไป กระแอมเล็กน้อย ยกมือขึ้นสาวเครายาวแก้มแก้ม แล้วล้วงบางอย่างออกมาจากแขนเสื้อ "เอาเป็นว่าเจ้ากินนี้เข้าไปก่อน"

"มันคือ..." ผมมองเม็ดสีดำทรงกลมขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็กในมือท่านผู้เฒ่าอย่างงุนงง จะว่าไปผมยังงงกับท่าทีเมื่อครู่นี้ไม่หาย นี่คิดจะไม่ให้พักสมองที่มีแค่ ง ง ง เต็มหัวนี้บ้างหรือยัง

"ยาทิพย์ของข้าเอง เจ้าแม่หวางหมู่ประทานลูกท้อจากสวนของพระนางเพื่อเป็นส่วนผสมของโอสถทิพย์นี้และมอบให้เจ้าโดยเฉพาะ มันจะช่วยให้ร่างกายของเจ้าแข็งแรง พลังถุทธ์กลับมาได้บางส่วน นอกนั้นเจ้าต้องพยายามเรียกมันคืนมาเอง"

"ตกลงข้าคือเทพเออร์ธกลางจริงๆ เหรอขอรับ" ผมยังคงเอ่ยถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจ ไม่สนใจกับคำพูดมึคๆ ญๆ ของตัวเอง

ให้ตายวันละหลายร้อยรอบก็ยังเชื่อได้ยากว่าผมเป็นท่านผู้นั้นจริงๆ ผมเป็นคนธรรมดาคนละ ธรรมดามากๆ ด้วย ไม่ได้มีอะไรพิเศษ เรียกว่าในบรรดาสามพี่น้องผมเนี่ยธรรมดาสุดแล้ว จะมีประหลาดอยู่หน่อยก็ตรงที่

เห็นผีได้นี่ละ แต่ความสามารถประเภทนี้ก็เชื่อว่าในโลกจะมีแต่ผมคนเดียว
นี่นา หรือไม่ใช่กันละ?

"ถูกต้องเจ้าคือเทพเออร์กลาง มาจนปานนี้ยังจะสงสัยอะไรกัน
อีก" ท่านผู้เฒ่าตอบในทันที ไม่มีหยุดคิด เล่นเอาผมมึนตึบไปอีกรอบ
ไม่ใช่เพราะไม่เข้าใจในคำพูดเหล่านั้น แต่เพราะมันเป็นอะไรที่ยากจะ
เชื่อได้ ทว่าเหล่าจวินก็ยังคงคั้งหน้าร้ายยาวต่อไปโดยไม่สนใจสีหน้าเอ่อ
รับประทานของผมแม้แต่น้อย

"เป็นเพราะเมื่อก่อนเจ้าคิดทำอะไรบ้าระห่ำ ยอมให้หลานตัวเอง
ฆ่าตายเพื่อเปลี่ยนแปลงกฎสวรรค์ เรื่องมันถึงได้เป็นเช่นนี้อย่างไรเล่า ไม่
นึกเลยว่าวิญญาณของเจ้าจะข้ามเส้นแห่งกาลเวลาไปเกิดใหม่ยังดินแดน
ที่ห่างไกลเช่นนั้น และหากเจ้าไม่เชื่อ เจ้าคิดว่าทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเจ้า ข้า
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าคืออะไรกัน ภาพมายาหรือความฝันเช่นนั้นหรือ เจ้า
คงพิสูจน์ได้ด้วยตนเองแล้วไม่ใช่หรือว่ามันหาใช่สิ่งเหล่านั้นไม่"

"อ่า เคียวนะขอรับ" ผมพยายามรวบรวมข้อมูลอย่างสุดความสามารถ
รู้สึกสงสารตัวเองขึ้นมาตึกๆ ที่ต้องมาเจอกับสถานการณ์เกิน
รับอย่างนี้ แต่ถึงจะเกินรับยังไง มาจนถึงตอนนี้ไม่รับก็ลงไม่ได้แล้ว "ข้า
เคยเป็นเทพสามตาเออร์กลางเส้น เทพเจ้าสามตาองค์นั้น แล้วที่สำคัญ
ข้ายังถูกหลานชายฆ่าตาย ส่วนหลานที่วาก็คือเงินเซียงคนเมื่อครู และที่
ตามข้ากลับมาที่นี่ก็เพื่อจะให้ทำอะไรบางอย่างใช่ไหมขอรับ"

"และอะไรบางอย่างที่ว่าก็คือตามหาเซียนเชิงเขียวทั้งสิบสองให้พบ
และพากลับมาโดยไว" ท่านผู้เฒ่าต่อคำพาลงพยักหน้า "ถูกต้องแล้ว แต่
เจ้าไม่ได้เคยเป็นเทพเออร์กลาง ยามนี้เจ้าก็ยังคงเป็น เพียงแต่ร่างใหม่
ของเจ้ายังไม่อาจฟื้นฟูพลังฤทธิ์และความทรงจำกลับมาได้เท่านั้น"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วครอบครัวยุทธ์ที่โลกเดิมละ หลังจากนั้นจะเป็น
ยังไง"

นี่ละที่ห่วงที่สุด ผมพยายามค้นหาความทรงจำจากหนังหรือนิยาย
ย้อนเวลาที่เคยอ่าน ซึ่งก็มีไม่กี่เล่ม ส่วนใหญ่ในโลกเดิมคนที่ย้อนเวลาจะ

ต้องเกิดอุบัติเหตุ เป็นเจ้าชายเจ้าหญิงนิทรา หรือไม่ก็ตายไปเลย หวังว่าผมคงไม่มีสภาพแบบนั้นหรอกนะ

ว่าแต่ถ้าหากเป็นผมละ ในตรอกแคบๆ อย่างนั้นจะเกิดอะไรกับผมได้บ้าง วังตามหมาจนเป็นลมตายงั้นเถอะ มันจะน่าอนาถเกินไปหน่อยแล้วมั้ง

"วางใจเถอะ หากเจ้าทำความดีความชอบ ทำภารกิจนี้สำเร็จและยังต้องการกลับไปใช้ชีวิตเช่นเดิม พวกเราก็สามารถส่งกลับไปยังช่วงเวลาเดียวกับที่พาเจ้ามาได้ ทุกอย่างจะดำเนินไปดังไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้น รอจนกว่าเจ้าจะหมดอายุขัยในภพนั้นแล้วจึงจะกลับมาทำหน้าที่ของตนเอง ณ แดนนี้ต่อไป แต่หากไม่ปรารถนาจะกลับไปที่นั้น เจ้าก็จะเป็นบุคคลที่หายสาบสูญจากที่แห่งนั้นตลอดกาล ซึ่งนั่นก็แล้วแต่เจ้าจะเลือก"

"ข้าต้องอยากกลับไปอยู่แล้วละขอรับ แต่ว่าพวกท่านทำแบบนั้นได้จริงๆ เหรอ แล้ว...ที่นี่ มันอยู่ยุคไหน ข้าย้อนเวลามาไกลแค่ไหน"

"เรื่องนั้นคงเป็นเรื่องที่ตอบยาก แคนสเวิร์ดแห่งนี้อยู่นอกระยะเวลาของมนุษย์ไปมากมายนัก คงไม่อาจหียบยกมาเปรียบเทียบกันได้ เวลาแคนสเวิร์ดผ่านไปเพียงหนึ่งอิกิใจ เวลาของแคนมนุษย์อาจจะผ่านไปหลายร้อยหลายพันปีแล้วก็ว่าได้"

แปลว่าเหมือนอยู่กันคนละมิติจริงๆสินะ

"อ้าว แล้วแบบนี้พวกท่านจะพาข้ากลับไปได้อย่างไรกัน"

"ข้าว่าสิ่งแรกที่ควรระคึกในเวลานี้คือปัญหาเฉพาะหน้า ภารกิจที่จะต้องทำให้สำเร็จเสียก่อนมากกว่าปัญหานั้น"

ผมชะงักอึ้ง พยายามเลิกคิคุฟุ้งซ่านร้อยแปดเมื่อได้ยินคำเตือนประโยคนี้ ก็จริงอย่างที่เหล่าจวินว่า ยังไงที่นี้ก็เป็นแคนสเวิร์ด และเหล่าจวินเป็นถึงเทพผู้มีอาวุโส คงไม่มาล้อเล่นเรื่องอย่างนี้กับผมแน่ ที่สำคัญที่สุดก็คือ การจะได้กลับบ้าน ผมจะต้อง...

"ตามหาเซียนเชิงเชียว?" เซียนสิบสองนักษัตรในตำนาน เมื่อครู่ได้ยืนยันว่าหายตัวไป หายไปได้ยังไง แล้วทำไมต้องเป็นผมเท่านั้นที่จะหาพบ

"ถูกต้องแล้ว" เหล่าวินตอบเสียงเรียบ พลังขยับมือสาวเคราะห์ยาวอีกครั้งด้วยท่าทางทรงภูมิ ทำให้ผมอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าทำไมคนจีนโบราณที่ไว้หนวดยาวถึงชอบสาวหนวดของตัวเองด้วยท่าทางแบบนี้กันนัก แต่เพราะมันไม่สำคัญจึงตัดสินใจว่าจะไม่ถามดีกว่า

"แล้วข้าจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ท่านก็เห็นว่าตอนนี้ข้าเป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น"

"เจ้าไม่มีวันเป็นคนธรรมดาได้ ขอให้ไปจุดเป็นมนุษย์แค่พลังอำนาจของเจ้าก็ยังคงฝังอยู่ในจิตวิญญาณ จะแสดงออกมามากหรือน้อยนั้นก็แล้วแต่เวลาหรือโอกาสเท่านั้น เช่นที่ข้าได้บอกไป"

"แล้วพวกเขาหายไปไหนล่ะขอรับ ได้ยินท่านว่าพวกเขาประทุงหายุดงาน"

มีด้วยเหรอตพประทังหุดงาน? มันแลดูล้ำเกินยุคไปหน่อยไหมแล้วประทังเรื่องอะไรกัน

"สาเหตุนั้นก็เป็นเพราะเจ้านั่นละ!" เหล่าวินยกปลายเส้าขึ้นมาชี้หน้าจนเกือบจะทิ่มคั้งจมูกของผม คิแต่ว่าผมหลบได้ทัน ไม่งั้นคงได้มีคั้งหักรับวันมหาชววันนี้เป็นแน่แท้

"ข้า?" ผมยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ตัวเอง ด้วยความลนลานทำให้เกือบทิ่มเอาจมูกไปเหมือนกัน นี่คงไอ้ศรัยกำลังเข้าสู่ปีชงหรือยัง? มันถึงได้มีแต่เรื่องอย่างนี้ เล็กๆ น้อยๆ เจ้าความซวยก็ตามเกือบทุกเมื่อไม่มีเว้นจริงๆ

"ก็ไชนะสิ เขียนเชิงเชียวทั้งสิบสองค่างเป็นศิษย์และเป็นเขียนในปกครองของเจ้า พอเจ้าตายไปพวกเขาจึงได้หายตัวไป ทั้งเพียงจดหมายบอกเอาไว้ว่า มีเพียงเจ้าเป็นนาย หากไม่มีเจ้าแล้วก็จะไม่ขอรับใช้สวรรค์และจะตามไปรับใช้แค่เจ้าเท่านั้น"

"อันที่จริง เคมีที่เหล่าเทพเขียนต่างๆ ไม่เคยให้ความสนใจหรือให้ความสำคัญกับพวกเขา แต่พันปีหลังมานี้อิทธิพลแห่งกลุ่มดาวในจักรราศีเข้ามามีส่วนสำคัญในสามภพอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ชีวิตประจำวันของเหล่ามนุษย์ หรือการผันแปรของโลกหรือจักรวาลล้วน

ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มควาจรรราตีที่เหล่าเซียนเชิงเขี้ยวเผ่าพิทักษ์ดูแลอยู่
ทั้งนั้น แล้วพอพวกเขาไม่อยู่ทุกอย่างก็สับสนวุ่นวายไปหมด ยังกิที่สวรรค์
ได้ส่งเทพเซียนที่พอมีความรู้เช่นเทพแห่งดาวประกายพรึก ไท่ไปจินซิงไป
ช่วยดูแลอยู่บ้าง แต่ของเทียมมีหรือจะสู้ของแท้ได้ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง
จักรวาลคงได้ปั่นป่วนลามไปถึงสามภพ จนสวรรค์ไม่สามารถควบคุมได้
แน่"

"แล้วข้าจะทำอะไรได้ล่ะขอรับ" นั่นนะสิ คนธรรมดาอย่างผมจะ
ทำอะไรได้ ถึงจะบอกว่าคือเทพเออร์หลางก็เถอะ แต่ไม่ว่ายังไงผมก็ยัง
รู้สึกตัวเองเป็นไอ้ศรัยคนเดิมอยู่ดี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

"คาที่สามของเจ้าอย่างไรเล่า ใช้มันค้นหาพวกเขาและไปพาพวก
เขากลับมา ในกาลเวลาที่ซับซ้อนและห้วงจักรวาลอันกว้างไกลนี้มีเพียง
เจ้าเท่านั้นที่ทำได้"

ผมนั่งเงียบ ไม่สามารถสรรหาคำใดมาต่อความได้ มันเกินกว่า
จะเชื่อแต่ก็ต้องเชื่อ เมื่อทุกอย่างเห็นชัดอยู่ตรงหน้า แต่ว่าคนอย่างผม
ไอ้ศรัยคนนี้นะเธอจะทำอะไรแบบนั้นได้...ผมไม่มั่นใจในตัวเอง ทั้งยัง
ไม่เข้าใจอะไรเลยด้วยซ้ำ

แต่ถ้าหากทำแล้วจะทำให้ผมได้กลับบ้านได้ล่ะก็...

"ข้าคงไม่มีทางเลือกสินะขอรับ"

"เกรงว่าจะเป็นเช่นนั้น" เหล่าจวินตอบพร้อมกับส่งยิ้มและสีหน้า
ยุ่งยากใจมาให้

"ถ้าเช่นนั้นข้าคงต้องขอคำชี้แนะจากท่านอีกมาก" ในที่สุดผมก็
ตัดสินใจตอบรับ

ในเมื่อไม่มีทางเลือกผมจะทำอะไรได้นอกจากพยายามทำสิ่งที่อยู่
ตรงหน้าให้ดีที่สุด หากคนอื่นมั่นใจว่าผมทำได้แล้วมีเหตุผลอะไรที่ตัวผม
จะไม่เชื่อมั่นในตัวเอง

"ไม่ต้องห่วง มีคนที่พร้อมจะให้คำชี้แนะแก่เจ้าทุกเรื่องอยู่แล้ว แต่
ก่อนอื่นเจ้าต้องกินยานี้ซะ" เหล่าจวินยิ้มอย่างมีเมตตาแล้วส่งเม็ดคยา

ในมือมาให้อีกครั้ง

ผมเอื้อมมือไปรับพลางจ้องมองอย่างลึนเลออยู่นาน จนถูกสะกิดเตือนด้วยปลายแส้ที่หวดใส่หัวไหล่อ่างอย่างไม่มีปราณี แต่แปลกที่มันก็ไม่ได้เจ็บสักเท่าไร

"กินเข้าไปเถอะน่า ยาของข้านะไม่ได้หากินได้ง่ายๆ ทั้งเทพเซียนหรือแม้แต่मारยังต้องการจะช่วงชิงมาเป็นของคน เจ้าโชคคิแล้วที่ได้ลิ้มลองมัน"

ผมส่งยิ้มแหยๆ ไปให้เจ้าของคำพูด ก่อนจะโยนมันเข้าปากและกลั๊กลิ้นลงไป รู้สึกถึงรสชาติหวานหอมราวกับกินขนมมากกว่ายาเม็ด ทำให้ร่างกายคล้ายล่องลอยเสียยิ่งกว่าอยู่บนสวรรค์ (ถึงตอนนี้ผมจะอยู่บนสวรรค์จริงๆ ก็เถอะ)

ไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของผม นายเนตรศรัยคนนี้จะต้องเปลี่ยนแปลงอย่างที่ไม่สามารถหวนคืนได้อีกตลอดกาล